LINDA SNOW

Ruda săracă

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

Capitolul 1

Din punct de vedere arhitectonic, Mulberry Lawn n-avea nimic deosebit. Fiind o construcție datând de pe la jumătatea epocii victoriene, nu era dotată cu nici un echipament modern si nici n-avea acea aură romantică specifică perioadei Regenței. De pe fereastră, se vedeau luna nouă în vârful dealului si ramificația de sosele de la poalele acestuia.

Familia Thurston avea prieteni care locuiau atât în case de tip modern, cât si în locuințe vechi, dar nu-i invidiau; după părerea lui Kate Thurston, casele mici, moderne, erau prea strâmte si lipsite de distincție, pe când cele vechi trăgeau, erau nepractice si costisitor de întreținut.

Mulberry Lawn era confortabilă si spațioasă, calități pe care familia le aprecia foarte mult. Mai erau case la

mică distanță, de o parte şi de cealaltă a sa, dar gardurile vii înalte de care erau înconjurate le asigurau intimitatea. Deşi casa avea trei nivele, n-avea pivniță, spre satisfacția personalului de serviciu.

Amy Donne nu făcea parte din această categorie. Fiind o rudă a familiei, deşi atât de îndepărtată, încât nimeni nu mai ştia precis gradul, avea anumite privilegii: nu purta uniformă, se adresa membrilor familiei spunându-le pe nume şi, de regulă, lua masa cu ei. Deoarece nu primea salariu fix, hainele ei erau cele pe care Kate Thurston nu le mai purta, modificate corespunzător, iar dormitorul ei era mult mai puţin confortabil decât podul cel spaţios pe care-l împărţeau bucătăreasa şi menajera, deşi acestea se plângeau de scările pe care le aveau de urcat în plus până la apartamentul lor.

Cămăruţa lui Amy era cu un etaj mai jos, despărţită printr-un perete subţire de încăperea unde se ţinea lenjeria şi se cosea şi vizavi de încăperea mare ocupată de madame Jeneve care, fiind mai în vârstă şi infirmă

- atunci când îi convenea - o chema foarte des pe Amy. Şi madame Jeneve se plângea din cauza scărilor.

- Doar nu se aşteaptă să instalez lift pentru ea! spuse Kate Thurston pe un ton amuzat.

- Dar dacă ar fi dispusă să plătească? sugeră fiica ei, Ruby. Vorbesc serios. Locuind aici de cinci ani, trebuie să fi făcut nişte economii.

- Dar n-are avere, draga mea; doar o rentă viageră.

- Care nici măcar nu ştii ce valoare are, spuse Shane. N-ai întrebat-o niciodată.

- Cum aş putea face aşa ceva? Aş lăsa impresia că fac calcule, îi răspunse mama sa, o femeie încă frumoasă, schiţând o grimasă de dezgust.

- Da, sigur că n-ai putea, a fost de acord Shane, deşi eu tot nu înţeleg de ce ai acceptat s-o primeşti aici. Trei lire pe

săptămână. Merită?

- încă mai am bani, dragul meu şi, pe de altă parte, un câştig regulat pe trimestru este întotdeauna bine venit pentru plata facturilor. Uite, de exemplu, factura pentru curentul electric. Deşi Leonorei nu-i place, este totuşi atât de comod cu lumină electrică. Vă amintiți cât de refractară a fost, la început? Spunea că instalația e o invenție diavolească.

Râseră cu toții. Cu doi ani în urmă, introducerea iluminatului electric fusese o noutate; acum însă, se obişnuiseră. Acelaşi lucru era valabil şi pentru aragazul care înlocuise vechea maşină de gătit.

- Când Leonora a părăsit Franța, după moartea soțului ei, vrând să revină în Anglia, aşa cum era firesc, n-am putut-o refuza, spuse Kate. Aveam dormitorul mare liber şi, în definitiv, era sora vitregă a iubitului tău tată şi, copil fiind, ținuse foarte mult la ea. Am simțit că e de datoria mea să fac aceasta, deşi toți din

familie au fost oripilați când s-a căsătorit cu acel bărbat. Aveau dreptate; nu numai că era străin, dar îi era cu mult inferior ca poziție socială - un biet patiser francez de provincie. Dar cred că a plătit destul pentru nebunia făcută, biata de ea! Să petreacă atâția ani în Franța, fără prieteni din aceeaşi clasă socială. După cum spunea tatăl vostru, „Ce viață!".

- L-ai cunoscut pe Jeneve? întrebă Shane, îmboldit de o curiozitate vagă.

- Nu. Din câte ştiu, n-a venit niciodată în Anglia. Leonora era în vacanță cu un grup de prieteni când l-a cunoscut. De fapt, s-a căsătorit pe ascuns. Complet inutil, pentru că, din

moment ce avea cel puțin douăzeci şi cinci de ani, nimeni n-ar fi putut-o împiedica să se căsătorească şi cu un coşar, dacă ar fi vrut.

- Presupun că astfel a evitat scandalul, observă Ruby.

- Fără îndoială. Ar fi fost o jignire pentru bunicul vostru. Din câte am uzit, o trata pe Leonora ca pe propria sa fiică, deşi era copilul primei lui soții cu fostul ei soț, aşadar, nu-i era rudă de sânge. Era cel puțin cu zece ani mai mare decât tatăl vostru. Mă bucur că pot să-i ofer puțină linişte şi alinare acum, la bătrânețe. Când a venit aici prima oară, era foarte recunoscătoare. îşi vânduse casa şi aproape toate

lucrurile si, după cum arăta, mă îndoiam că poate plăti, dar a fixat ea însăşi condițiile, ceea ce a fost un lucru bun, pentru că as fi ezitat să amintesc ceva despre bani. A spus că este suma maximă pe care o poate plăti si, fireste, am fost de acord. Atunci mi-a spus despre renta viageră, desi as fi primit-o chiar dacă n-ar fi avut nimic.

- Tipic pentru tine, spuse Shane, bătând-o usor pe mână. Esti mult prea bună si generoasă, când e vorba de interesul tău.

- Păcat că nu-ți amintesti mai des acest lucru, replică Ruby tăios.

- Te rog, draga mea... sopti Kate, ridicându-si mâinile delicate, ca pentru a obiecta.

Ruby cedă, ridicând din umeri. Shane, rezemat de spătarul sezlongului, cu picioarele întinse, aruncă o privire rapidă surorii sale, zâmbind amuzat.

- Totul era extrem de simplu, se grăbi Kate să continue,

constientă de starea de tensiune creată si vrând să aplaneze situația. Camera era liberă si pe atunci nu puteam prevedea că Shane va avea nevoie de un birou. Nu mai avea rost s-o ținem pe Amy la scoală; avea deja cincisprezece ani si nu era nemaipomenit de inteligentă, desi capabilă în felul ei;

aproape că ar fi putut înlocui bucătăreasa, dacă aş fi solicitat-o mai mult. Un lucru e cert în ceea ce o priveşte pe Amy - este o fire foarte voluntară şi cred că ține sincer la noi.

- Ceea ce nu se prea poate spune despre Madame, remarcă Ruby. Sunt de acord în legătură cu Amy; ar face orice pentru o vorbă bună.

- Dumnezeule, vorbeşti de parcă s-ar fi purtat cineva urât cu ea. Stiți foare bine că n-aş putea fi dură nici dacă aş încerca. Tatăl vostru spunea întotdeauna că v-am răsfățat în mod exagerat. La fel şi în ceea ce priveşte personalul, deşi trebuie să recunosc că acesta, de cele mai multe ori, nu merită.

- Cred că niciodată, spuse Shane. Ti-am spus că bucătăreasa refuză în continuare să-şi ia liber în altă zi? Am crezut că o pot convinge. I-am spus că am invitat o prietenă la masă joi şi ştii ce mi-a răspuns? Că şi-a făcut deja program şi nu-l poate modifica.

- Mi-a explicat că are o nuntă în familie, spuse Kate. Sper că nu te-ai înfuriat. Este cea mai bună bucătăreasă pe care o avem de câtva timp, dar destul de orgolioasă. Ar fi în stare să-şi dea demisia.

- Nu-ți face griji. Shane a procedat cu mult tact. După ce l-a refuzat, nu s-a umilit s-o mai roage, luă de data aceasta Ruby

partea fratelui ei.

- Va trebui să ne descurcăm, spuse Kate cu un aer îngrijorat. Ce ghinion, totusi! N-ai putea să-i explici Stellei si s-o inviți în altă seară?

- Imposibil. Săptămâna viitoare va pleca în State în vizită la niste rude ale mamei ei si se va întoarce abia la toamnă.

- Atunci, va trebui să ne străduim ca totul să iasă bine... Va fi un meniu simplu... nu se poate da gres cu un pui, iar Amy se pricepe să facă prăjituri; poate face o tartă cu fructe. Şi trebuie să mai avem în pivniță câtea sticle cu vin de Burgundia, din cele puse de tatăl vostru.

Cum acestea erau foarte prețioase, Shane se simți măgulit, dar spuse totusi că Stella ar prefera sampanie, asa că va pregăti câteva sticle.

- Să sperăm că tu vei suporta cheltuiala, îl necăji Ruby. In definitiv, e petrecerea ta.

Şi, când rămase doar cu mama, continuă:

- Ar trebui să facă economnii din suma pe care o primeste. Eu reusesc asa cum, de altfel, îmi si spui că trebuie, dar el are tendința să se eschiveze de la obligațiile sale si să ducă o existență de parazit.

- Scumpa mea, spui niste lucruri îngrozitoare! Atât doar, că aproape toți prietenii lui sunt mult mai înstăriți decât noi, iar fata aceasta...

- Trebuie să fie foarte îndrăgostit, dacă face atât caz pentru ea.

- A apărut o fotografie a ei în revista *The Taller* de

săptămâna trecută; era la curse, înconjurată de o mulțime de oameni importanți. E foarte drăguță, dar... nu ştiu...

- Nu se poate gândi serios la Shane, doar ştii bine, mamă. Familia Beltairs nu e bogată şi se aşteaptă ca Stella să facă o partidă reuşită. Pe când Shane, ce-i poate oferi? Nimic, în afară de faptul că are farmec şi arată bine.

în sinea ei, Kate considera că şi aşa înseamnă mult, dar se mulţumi să spună:

- E inteligent.

- Deocamdată, asta nu-l ajută prea mult şi sunt şase luni de când şi-a terminat studiile la Cambridge - desigur, cu magna cum laudae, dar asta nu-i va impresiona prea mult pe cei din familia Beltairs. Cel mai bun post care i s-a oferit până acum este cel de profesor, dar ți-l imaginezi pe sir Tristan Beltairs admițând ca unica sa fiică să se mărite cu ceea ce oamenii ca ei numesc un „biet profesoraş,,?

- Să nu uităm că postul care i s-a oferit este la o faimoasă şcoală particulară de elită. Dar, trebuie să recunosc totuşi că bietul meu băiat nu poate fi considerat o partidă strălucită. Cel puțin, scrie în continuare la cartea lui şi când se va publica...

- Nu se poate baza pe faptul că va fi un best-seller, chiar dacă va găsi un editor. Sigur, poate să aibă noroc. Dar, dacă această carte nu va însemna o sumă mare de bani, îi va impresiona pe Beltairs?

- Cum putem sti, Ruby, din momentul ce nu-i cunoastem personal? Sper ca Shane să nu aibă intenții foarte serioase în privința Stellei Beltairs. Este prea tânăr si căsătoria ar fi acum o piedică în evoluția lui. Dar, dacă este hotărâtă si pregătită să-l astepte, vor avea tot sprijinul meu. După ce o fată devine

majoră, nimeni n-o poate împiedica de a se căsători cu cine doreste.

- Trei ani... înseamnă o asteptare cam lungă.

- Asa pare azi, dar, pe vremea tinereții mele, logodnele lungi erau frecvente.

- Oamenii aveau mai multă răbdare si duceau o viață mai linistită. Acum, totul se schimbă - au apărut masini, avioane, vapoare mari de pasageri, făcând curse regulate, iar femeile vor drept de vot, desi nu stiu ce avantaj vor avea din asta.

- Nici unul, din câte îmi dau seama, spuse Kate, privind fața gânditoare a fiicei ei.

Nu numai Shane era inteligent si ambițios, dar si Ruby; se hotărâse să devină actriță faimoasă si studia la o scoală de dramaturgie. Ce diferență față de cum fusese ea însăsi la vârsta fiicei ei! Nu se gândea decât la haine, petreceri si la cum să fie admirate mai mult. Fusese binecuvântată cu acesti copii frumosi si energici... desi Shane se străduia să dea lovitura într-o profesie nesigură, iar Ruby insista să-si câstige

existența ca actriță, întreprindere în care categoric n-ar fi fost încurajată dacă ar fi trăit tatăl lor. Ar fi trebuit să fie acea şcoală de perfecționare de la Versailles, care nu era prea scumpă şi avea renumele de a fi condusă de o aristocrată engleză - o şcoală exclusivistă, cu doar aproximativ douăzeci de eleve, toate englezoaice. Kate era măgulită că Helena Willows era de acord să-i primească fiica. Dar, nu fuseseră ele colege de şcoală?

însă, înainte ca acest fapt să devină realitate, Stuart muri şi Kate nu-şi mai lăsă fiica să plece atât de departe. în plus, ca văduvă, fie chiar şi cu o moştenire considerabilă, nu mai avea

aceeaşi situație materială ca în calitate de soție a unui avocat al Consiliului Regal, în plină ascensiune.

Cât de mândru ar fi fost bietul Stuart de fiul şi de fiica lui. Dacă ar fi trăit, ar fi fost renumit. Cine ar fi bănuit că avea să moară de pneumonie la patruzeci şi ceva de ani? Tocmai avusese un succes răsunător în cazul acelui îngrozitor Hobbleton. Aproape sigur că o omorâse pe acea biată fată, dar cu extraordinara lui elocință, Stuart smulsese juriului verdictul de nevinovăție. Ce elogii i s-au adus! Dar se epuizase... Fusese un bărbat înalt şi frumos, dar nu foarte robust.

Kate oftă, dându-şi seama că rătăcise cu gândul prea departe...

*

*   *

Madame Jeneve îsi mâncase prânzul până la ultima bucățică.

- Mă bucur că v-a plăcut, spuse Amy privind satisfăcută tava goală.

- In general îmi place tot ce gătesti tu, iar conopida cu brânză s-a numărat întotdeauna printre felurile mele de mâncare preferate. Nici nu stiu cum de ai avut timp, cu pregătirile pentru fata asta care vine la cină diseară.

- Am ținut mult să aveți un prânz bun, mai ales că s-ar putea să nu fie foarte sigură cina. Va fi foarte multă mâncare, desigur, dar eu voi fi ocupată în bucătărie si Enid în sufragerie, asa că tava dumneavoastră...

- Nu e nici un fel de problemă dacă primesc un ceai consistent la ora cinci, ca de obicei. N-ai decât două mâini si două picioare. Ia loc câteva minute si odihneste-te.

Amy avea o constituție fragilă si se misca usor, dar acceptă invitația. Madame, care stătea atât de mult retrasă în camera ei, se bucura de compania ei. Kate Thurston îi permitea lui Amy s-o însoțească pe bătrâna doamnă în scurtele sale plimbări si la cumpărături.

- Această căsătorie ți-a dat mare bătaie de cap, comentă Madame. Bucătăreasa a spus că-i vorba despre nepoata ei. O fi adevărat?

- E adevărat. Şi-a făcut o rochie nouă şi era foarte grăbită să plece. Arăta bine cu pantofi, pălărie şi mănuşi asortate. I-a părut rău că n-a putut răspunde rugăminții verişoarei Kate.

- Nu s-ar fi arătat atât de înțelegătoare dacă nu te-ar fi avut pe tine s-o înlocuieşti. Profită şi odihneşte-te cum trebuie.

Amy se ghemui în fotoliu. Doamna Porter, care întotdeauna dădea ajutor în situații de urgență, fusese şi de data asta. Spăla acum vasele de la prânz şi urma să pregătească legumele înainte de a pleca mai târziu în cursul după-amiezii.

„Nu-mi va simți nimeni lipsa un sfert de oră”, se gândi Amy privind cu plăcere, prin fereastra deschisă, grădina minunată cu dudul bătrân în mijlocul unei pajişti.

La rândul ei, Madame o examina cu un ochi critic pe Amy. Fata părea obosită. Oare Kate nu se gândea că are şi ea nevoie de o vacanță? Se pare că nu, dar în definitiv, unde să se ducă această fată şi cu cine?

Kate nu pleca decât dacă era invitată la prieteni şi anul acesta fusese chemată pentru o săptămână în Bristol, împreună cu Ruby. Asta se întâmplase în mai. Shane a spus că el nu pleacă în vacanță. Sigur că nu,

se gândi Madame amuzată, din moment ce voia să rămână lângă acea tânără mondenă care oricum nu-i va fi de nici un folos.

Singura prietenă pe care Amy o avea era croitoreasa care venea din când în când, Susan Derby, o tânără destul de drăguță, măritată, foarte respectabilă, dar nu tocmai potrivită pentru o prietenie cu un membru al familiei, desi nimeni nu mai stia exact care era legătura de rudenie. Kate spunea despre ea că era o verisoară îndepărtată, ceea ce ar fi putut însemna orice.

Acum cinci ani, când Madame a venit să locuiască la Mulberry Lawn, Amy era deja instalată aici. „Am luat-o când avea sase sau sapte ani, spusese Kate, pentru că nu mai avea pe nimeni altcineva din familie. Amândoi părinții muriseră, biata copilă. Stuart n-a avut nici o obiecție. Dacă ar fi trăit, nu mă îndoiesc că am fi făcut pentru ea tot atât cât pentru copiii nostri, dar asa...”

Amy fusese dată la o scoală locală mediocră, nu la un pension, iar statutul ei era de rudă săracă. Altcineva în locul ei nici n-ar fi suportat, dar Amy avea o fire veselă si era atât de devotată familiei, încât nu le-ar fi găsit nici un defect membrilor acesteia, desi era evident că o exploatau. Pe de altă parte, Kate era sincer convinsă că Amy era cea câstigată: primise mâncare, educație, un cămin si ceea ce toți considerau a fi afecțiune.

- în seara aceasta nu vei lua cina cu membrii familiei, spuse

Madame. Aşa că, pregăteşte două porţii şi vom mânca împreună.

- E foarte amabil din partea dumneavoastră.

Madame se hotărî să-i spună lui Kate ce gândeşte, şi anume că Amy ar trebui tratată mai bine - deşi, deocamdată nici ea nu ştia exact cum. O examină mai atent şi văzu că fata e mult prea slabă şi palidă, decolteul rochiei ponosite extrem de uzate, care aparţiunse lui Kate, scoţându-i şi mai mult în evidenţă osul claviculei.

Era nedrept, se gândi Madame. Deşi ea însăşi era extrem de egoistă, era indignată de egoismul membrilor familiei. Fata ar fi putut fi chiar atrăgătoare. Era adevărat că trăsăturile ei erau neregulate, dar avea un păr castaniu bogat, ondulat natural şi ochii mari cenuşii, cu gene dese. Gura era prea mare, dar era mereu cu un zâmbet plin de duioşie pe buze. Deşi avea douăzeci de ani, era mică de statură şi avea o constituţie fragilă, părând ca un copil - nimic din standardul francez de frumuseţe, cu care Madame se obişnuise după atât de mulţi ani petrecuţi în Franţa. Era imposibil să ţi-o imaginezi în rochie de seară şi purtând bijuterii.

- Pesemne că m-am prostit de mă las copleşită de această duioşie, spuse ea cu voce tare, trezind-o pe Amy din aţipeală.

Amy se ridică si plecă în grabă să-si continue treaba, promiţând că va servi ceaiul puţin mai târziu decât de obicei, astfel încât să nu fie prea mare pauza până la cina târzie.

- Foarte bine, spuse Madame cu un aer absent.

Asteptă până se închise usa, apoi, dând la o parte păturile de care avea nevoie să-i încălzească bătrânele oase chiar si într-

o zi caldă de iulie, se duse la un scrin si descuie unul din sertare cu o cheie care-i atârna la brâu, scoțând o casetă grea din piele, cu bijuterii.

Nimeni din familie nu le văzuse si nici nu intenționa să le arate. De când venise la Mulberry Lawn, nu purtase niciodată mai mult de o pereche de cercei lungi, o broșă cu cruce si verigheta. La optzeci si doi de ani câți avea, nu mai avea nici dispoziția, nici răbdarea să se împodobească. Purta diferite saluri peste rochiile ei negre si nu-si inspecta comoara decât rareori. Fiecare piesă avea povestea sa si era legată de o amintire. Majoritatea erau daruri de la soțul ei, pe parcursul celor cincizeci de ani de căsnicie. Desi luase această hotărâre, îi venea greu să se despartă de orice obiect.

Cu siguranță că Amy ar fi mirată si în acelasi timp încântată să primească orice dar, însă care ar fi cel mai potrivit? Madame se aseză, punând caseta pe o măsuță lângă ea. Trecu în revistă coliere, brățări, inele; în cele

din urmă se hotărî asupra unui lanț gros din aur cu perle, cu un medalion în formă de inimă, cu perle mici pe margini. Era unul din primele daruri de la soțul ei, dar nu ținuse niciodată prea mult la el şi-l purtase rar. în interiorul medalionului erau două portrete destul de şterse. Se gândi mult dacă să le scoată sau nu, dar în cele din urmă, obosită, se hotărî să le lase la locul lor.

După ce încuie şi puse la loc caseta, îşi reluă locul în fotoliul vechi şi ponosit din piele, bine învelită în şalurile ei călduroase şi, cu lanțul cu medalion în buzunar, se pregăti pentru somnul de după-amiază.

*

*   *

Imediat după ora cinci, Ruby intră în grabă, trântind uşa. în casă domnea o linişte neobişnuită. De obicei, când se întorcea de la cursul de actorie, mama servea ceaiul, fie doar pentru Shane, fie pentru un grup de prieteni. Nu însă şi astăzi. îşi aminti cu întârziere că mama ei era la coafor. Nu înțelegea de ce-şi dădea atâta osteneală, pentru că oricum ondulațiile ei n-aveau s-o impresioneze pe Stella Beltairs. Ce tânără îndrăgostită ar remarca astfel de detalii la o doamnă în

etate, chiar dacă ar exista o posibilitate, fie si îndepărtată, ca aceasta să-i devină soacră? Merse în bucătărie unde, asa cum bănuise, era concentrată întreaga activitate. Amy pregătea puiul, iar Shane o instruia pe Enid, camerista, cum să-i calce dunga de la pantaloni.

- Lasă-mă pe mine să-i calc, se oferi Amy după ce termină de pus si ciupercile si acoperi cratița.

- Vai, ce bine! Tremur toată de frică să nu-i ard, mărturisi usurată Enid.

- De ce nu ți-i calci singur? interveni Ruby. Fetele sunt si asa destul de ocupate cu aceste pregătiri menite s-o impresioneze pe domnisoara Stella Beltairs.

- De ce trebuie întotdeauna să începi o ceartă? spuse Shane iritat. Am face acelasi lucru pentru orice oaspete care ar fi pentru prima oară în casa noastră. Pentru Dumnezeu, Amy, fii atentă!

- Totul e-n regulă! Priveste!

- Grozav! recunoscu Shane, mulțumit de dunga perfectă. Se ridică si o îmbrățisă strengăreste pe Amy, ca răsplată, iar obrajii

ei, de obicei palizi, se îmbujorară.

- Bietul de tine, spuse Ruby râzând. Toate aceastea pentru o fată cu mult peste condiția ta.

- Taci! țipă Shane, ieşind.

- De ce-l tachinezi? protestă Amy. Este firesc să fie atât de agitat. De când încearcă s-o aducă aici! Acum, în sfârşit a acceptat.

- Ar putea avea mai multă mândrie! Şi ce folos că e îndrăgostit de ea dacă nu e şi ea de el.

- Asta nu se poate şti, Ruby. Nu se cade ca fetele să arate ceea ce simt.

- Nu zău?! Am întâlnit o mulțime în ultima vreme care ştiu să-şi exprime foarte bine sentimentele. Nu se mai poartă tipul de smerenie de pe vremea reginei Victoria. De fapt, povestea cu iubitul în tăcere e o adevărată pierdere de timp. Nu ajungi nicăieri cu aşa ceva, ascultă-mă pe mine!

- Depinde unde vrei să ajungi.

- Ah, Amy, astăzi a fost o zi mare pentru mine şi ardeam de nerăbdare să povestesc tuturor, dar uite: mama e plecată, iar tu şi Shane nu vă gândiți decât la Stella Beltairs.

- Ce s-a întâmplat?

- După pauza de prânz, domnişoara Allan, profesoara de actorie, a venit cu distribuția pentru piesele din trimestrul următor. Repertoriul este alcătuit în cea mai mare parte din piese de Shakespeare, iar în decembrie vom avea un spectacol

cu public. Scena procesului din „Neguțătorul din Veneția” va fi piesa de rezistență, iar eu voi juca rolul Portiei.

- Bine, dar asta e minunat!

- Nu-i asa? Am fost extrem de mirată. Speram poate la un rol secundar, dar în nici un caz la Portia. A fost un moment extraordinar. M-am simțit vedetă. Toți colegii au fost foarte drăguți cu mine, s-au strâns în jurul meu si m-au felicitat. Nici unul din ei nu s-a arătat invidios si domnisoara Allan a spus c-am muncit mult si am făcut progrese.

- Mă bucur mult pentru tine. Este un rol frumos. Păcat că verisoara Kate nu e acasă, dar ar fi trebuit să-i spui lui Shane.

- N-ar fi însemnat nimic pentru el, acum când se gândeste numai la Stella. Dar mă vei ajuta, Amy, nu?

- Sigur că da, dacă pot, dar cum?

- Voi studia toată vacanță de vară. Vreau să stiu rolul la perfecție. Când repet, as vrea să citesti tu replicile celorlalte personaje, mai ales ale lui Shylock. îți place Shakespeare, asa că nu va fi plictisitor, asa cum ar fi pentru mama, de exemplu.

- Dar va fi foarte mândră când vă auzi această veste. Sunt sigură că si ea si Shane vor vrea să te ajute.

- La început poate că da, dar în felul lor. Mama nu se poate concentra niciodată asupra unui singur lucru

prea mult timp. Cât despre Shane, crede că le ştie pe toate şi va începe să mă corecteze imediat în ceea ce priveşte intonația, interpretarea, ceea ce-mi va crea confuzii când îmi va da indicații domnişoara Allan. Este o actriță superbă şi încă mai joacă, dar nu în multe roluri. E trist cât de repede îmbătrâneşti. De aceea, trebuie profitat la maximum cât eşti tânăr.

Lui Amy îi era imposibil să şi-o imagineze pe Ruby bătrână. Era chiar frumoasă, avea trăsături puternice, ochi negri scânteietori, un ten perfect şi un păr negru, bogat pe care-l purta împletit ca o cunună. De asemenea, era înaltă şi avea un corp frumos.

Tocmai se întoarse şi Kate, proaspăt coafată. Reacția ei la auzul veştii fu pe deplin cea aşteptată.

- Minunat, copila mea dragă. Deşi nu mă surprinde, pentru că întotdeauna am ştiut că te vei face remarcată.

Cât de apropiate erau, se gândi Amy, cu nostalgie. Țineau la ea şi ea la rândul ei îi iubea, dar îşi dădea seama că nu-şi putea depăşi statutul de străină.

* * *

Kate acordă o atenție deosebită felului în care se îmbrăcă în seara aceea. Chiar dacă era de acord cu

Ruby că era puțin probabil ca o fată ca Stella Beltairs să fie sensibilă la eforturile ei, nu-l putea dezamăgi pe Shane. Kate nu putea ascunde faptul că, desi ținea enorm la Ruby, Shane era favoritul ei. I se părea chiar firesc că o mamă să țină mai mult la fiu, decât la fiică. Nici pe Kate nu părea s-o deranjeze acest lucru, desi în certurile lor, de multe ori îsi tachina fratele pentru că era „băiatul mamei”. Nu pentru multă vreme, se gândea Kate cu tristețe, pentru că în curând, dragostea lui avea să fie dăruită altcuiva. Cu Stella Beltairs fusese dragoste la prima vedere. O cunoscuse în casa unui prieten, apoi fusese invitat de familia Beltairs la un bal dat în cinstea fiicei lor. Au urmat alte invitații la baluri si petreceri, pentru că erau întotdeauna căutați tineri frumosi si manierați, desi poate că nu

constituiau niste partide căutate. Aproape că lui Kate îi părea bine că fiul ei nu era în pericol de a cădea în cursa vreunei mame dornice să-si mărite fiica, atâta timp cât nu-si făcuse încă o carieră. Nu prea erau sanse de a fi dorit ca soț pentru vreo fiică frumoasă, decât dacă devenea celebru ca scriitor. Aceasta, desigur, nu excludea posibilitatea ca vreo tânără mostenitoare să se îndrăgostească nebuneste de el, numai că nu erau prea multe astfel de tinere în anturajul lui, ceea ce era o adevărată mângâiere pentru o mamă dornică să-si păstreze fiul cât mai mult timp lângă ea. Chiar dacă

idila cu Stella Beltairs se dovedea a fi o poveste serioasă, tot nu putea fi vorba nici măcar de o logodnă, pentru că aceasta era mult prea tânără, deocamdată.

După ce puse la punct ultimele detalii ale ținutei sale, Kate coborî. Era mulțumită de cum arăta masa pe care strălucea cea mai bună argintărie şi cele mai fine cristaluri. Intră în bucătărie, unde fu primită cu exclamații de admirație. Amy, îmbujorată şi obosită, dar calmă, îşi asigură verişoara că totul era gata şi că n-avea nici un motiv de îngrijorare. Erau foarte rare acele clipe în care Kate îi era recunoscătoare lui Amy, totuşi în seara aceasta îşi simți sufletul încălzit de un astfel de sentiment.

- Ai făcut o treabă grozavă, Amy. într-o bună zi, vei fi o soție minunată.

Se pare că, pentru moment, uitaseră amândouă că Amy nu prea avea cum să cunoască vreun bărbat şi că, până atunci, nici unul dintre cei cu care venise întâmplător în contact, n-o privea de două ori.

- Crezi?

- Sunt convinsă. Eşti mult mai capabilă decât Ruby.

Cum Ruby nu era în stare să prăjească o felie de pâine fără s-o ardă, lauda nu era foarte măgulitoare.

- Ruby este atât de inteligentă şi sclipitoare, încât ar fi absurd să te aştepţi să fie şi o bună gospodină.

- Da, cred că da...

Se auzi soneria. Enid merse să deschidă si Shane coborî în fugă. Kate părăsi în grabă bucătăria. Amy ezită puțin, apoi deschise si ea usa câțiva centimetri, destul pentru a-i vedea pe toți adunați în vestibul.

O fată zveltă, puțin mai înaltă decât ea, stătea lângă Shane. Purta o pelerină albă tivită cu pene de marabu, pe sub care se vedea o rochie argintie. Avea o față ovală, delicată si palidă, cu trăsături regulate, înconjurată de bucle aurii. Era o făptură încântătoare, cu o figură ca de copil. Dezamăgea însă vocea ei stridentă. îi spunea lui Kate că venise de la Londra cu trăsura tatălui ei, dar, cum Shane îi spusese că nu exista grajd la Mulberry Lawn, rugase vizitiul să vină s-o ia la ora zece, sperând că nu era prea târziu. Shane o privea în extaz. Apoi apăru si Ruby, visătoare, ținând strâns la piept volumul cu piesele lui Shakespeare.

- Am auzit atât de multe lucruri despre tine, spuse Stella. Eram foarte curioasă să te cunosc, pentru că ador pur si simplu actorii, actrițele si teatrul. Shane mi-a povestit că joci foarte bine. Sunteți amândoi atât de inteligenți... Diplome luate cu onoruri si apoi cartea la care lucrează Shane... Eu sunt o ignorantă, dar ador persoanele inteligente.

Amy închise usa fără nici cel mai mic zgomot, tot asa cum o deschise.

Capitolul 2

- Aşadar, totul a ieşit bine, spuse Madame.
- Cred că da, cel puțin, aşa sper. Meniul zilei, anunță ea apoi în franceză.

După ce termină de mâncat, până când Amy se întoarse şi aduse cafeaua, Madame aşeză pe masă lanțul cu medalion.

- Uite, ce spui de acesta?
- Este minunat. Este foarte vechi şi valoros?
- îl am de patruzeci de ani. L-am primit de la soțul meu, la o aniversare a zilei de naştere. Categoric că este valoros. Perlele sunt veritabile. Vino aici şi apleacă-ți capul. Acum, este al tău, spuse Madame prinzându-i-l la gât.

Amy o privea uluită.

- Nu se poate.

- De ce nu? Sunt liberă să dăruiesc orice.

Pentru Madame, generozitatea era o experiență nouă, neaşteptat de plăcută.

- Da, desigur, dar... de ce mie? Mai ales că probabil țineți foarte mult la el, din moment ce l-ați primit de la soțul dumneavoastră.

- Nu este singura amintire de la el. Lui Henri îi plăcea să mă vadă purtând bijuterii şi le considera o investiție bună. Comparativ cu altele, acesta e un fleac. îți place?

- Este superb. Nu ştiu ce să spun, în afară de faptul că-l voi prețui întotdeauna şi că sunt extrem de mişcată şi

recunoscătoare.

- Ai spus destul. Poartă-l şi bucură-te de el. în medalion sunt nişte fotografii, dar le poţi scoate dacă nu le vrei.

Amy deschise medalionul şi văzu două portrete. Este posibil ca Madame să fi arătat vreodată aşa? Trebuie să fi avut vreo treizeci de ani când a fost făcută fotografia: o femeie tânără, frumoasă, cu păr şaten, nas acvilin şi un zâmbet mulţumit. Soţul ei era un tânăr tot atât de frumos ca şi ea, cu favoriţi negri stufoşi şi cu acelaşi aer satisfăcut. Pe atunci, bătrâneţea şi moartea probabil că li se părea o perspectivă ireală, dar iată că trecuseră deja câţiva ani de când el nu mai era, iar ea era o femeie în vârstă cu umerii aduşi, care nu mai semăna deloc celei din fotografie.

- Vă rog, as dori să păstrez fotografiile asa cum sunt, dacă nu cumva le vreţi înapoi.

- în nici un caz! Am un album plin. Păstrează-le, dacă-ţi face plăcere. Henri era un bărbat frumos, înalt pentru un francez si când l-am cunoscut am fost fascinată de favoriţii lui negri ca pana corbului si cârlionţaţi. După ce ne-am căsătorit, a fost un soc pentru mine să constat că de fapt îi prindea cu niste clestisori ca să facă acei cârlionţi. Am avut naivitatea de-a face o adevărată scenă; am început să plâng, reprosându-i că m-a înselat. Bietul Henri, era disperat, a îngenuncheat, mi-a sărutat mâna si m-a implorat să-l iert, jurând că nu-mi va mai ascunde nimic pe viitor si că nu va mai folosi clestisorii, dacă vreau.

- Şi? Aţi vrut asta? întrebă Amy, transportată de această scenă de dragoste dintr-o altă lume si o altă epocă.

- Nici gând! N-ar mai fi arătat atât de fermecător si, în plus,

cunoscuții ar fi început să se mire. L-am iertat si ne-am înțeles că acesta va fi micul nostru secret. Era un amant minunat... atât de diferit față de stilul rigid al unui englez. Era un temperament vulcanic, ne certam de multe ori, dar când ne împăcam... ei bine, atunci stiam cu siguranță cât sunt de norocoasă si de fericită. Am avut tot ce-si poate dori o femeie, asa că să nu mă compătimesti, fetițo.

- Nu vă compătimesc. Cred că vă invidiez.
- Şi ai de ce. Acum, aşază-te şi bea-ți cafeaua.
- Ce va spune verişoara Kate când îi voi arăta... când îi voi spune...
- îi vei spune?
- De ce nu?

Madame se gândi imediat că ar fi mai multe motive pentru care secretul ar fi trebuit păstrat, dar se abținu de a da vreun sfat. Fata era neobişnuit de cinstită şi ar fi fost păcat s-o schimbe. Kate s-ar fi putut supăra, dar avea să-i treacă. De altfel, nu-i strica să fie puțin geloasă.

- Ai văzut fata? schimbă Madame subiectul conversației. Cum arată?
- Am zărit-o doar, mărturisi Amy, ruşinată de modul în care o văzuse pe furiş. E blondă şi frumoasă şi foarte frumos îmbrăcată. A ieşit acum câteva minute să se plimbe cu Shane în grădină, dar e prea întuneric ca să-i vedeți de la fereastră.
- Mă întreb dacă îl va accepta. Shane e fermecător, dar fetele nu mai sunt atât de romantice cum erau pe vremea mea.
- Nu?
- Puține ar mai face aşa cum am făcut eu, adică să fugă de

acasă şi să ia noaptea vaporul spre Franța şi să se căsătorească într-o țară străină cu iubitul despre

care stia destul de puțin. Când au aflat, părinții mei vitregi s-au înfuriat si au promis că nu vor mai vorbi niciodată cu mine; de fapt, după câțiva ani, au si murit amândoi din cauza unei gripe. în singura scrisoare pe care tata mi-a scris-o, îl numea pe Henri „patiser".

- Şi chiar era?

- Da, draga mea, si încă unul foarte talentat. Ne-am căsătorit în grabă si nu ne-am mai gândit la tort, dar când am aniversat primul an de căsnicie, Henri a făcut el însusi tortul. Nu m-a lăsat să-l văd până când n-a fost gata si era într-adevăr atât de frumos de-ți tăia respirația. Nu-mi venea să cred că fusese făcut de mâna unui om. Avea patru etaje si fiecare dintre acestea era împodobit cu trandafiri roz si cu păsări colibri din marțipan colorat în toate nuanțele imaginabile. în vârf, era un Cupidon din zahăr, cu arc si săgeată. Se spune despre francezi că sunt nestatornici, dar Henri n-a fost asa. Am organizat atunci o petrecere. Am trimis câteva felii din acel tort câtorva cunoscuți din Anglia, de asemenea părinților mei vitregi si lui Stuart, care a devenit soțul lui Kate. Fiecare felie era însoțită de o carte de vizită cu numele meu de fată, gravat cu litere argintii, si cu data căsătoriei. Doar Stuart a confirmat primirea; a scris o scrisoare foarte frumoasă în care spunea că regretă că n-a fost alături de noi la aniversare si că tortul a fost cel

mai bun pe care-l mâncase vreodată. Ne-am mai scris şi după

aceea şi, când Henri a murit, am hotărât să vând partea mea de afacere, pentru că fratele lui îi era partener şi deținea cealaltă parte şi, amintindu-mi de văduva lui Stuart, m-am gândit să mă stabilesc la ei. După ce Henri n-a mai fost, am început să tânjesc după Anglia şi deşi Kate şi cu mine avem de multe ori păreri diferite, nu mă pot plânge că am dus-o rău aici
- în mare parte, datorită ție.

- Bine, dar eu n-am făcut nimic.

- Oare? Nu ştiu cine altcineva m-ar fi servit aşa cum ai făcut-o tu, sau m-ar fi scos la plimbare în parc sau m-ar fi însoțit din când în când la Londra.

- Dar mi-a făcut plăcere.

- Mă bucur că gândeşti aşa fata mea, pentru că am stabilit o întâlnire de afaceri pentru săptămâna viitoare şi vreau să mă însoțeşti. Kate îți va da voie, sper, mai ales că n-ai mai avut o zi liberă de câteva luni.

- Sunt sigură că va fi de acord, dar va trebui să-i spun ziua.

- Joi. Dacă ai probleme, am şi eu un cuvânt de spus. Dar nu va fi cazul; Kate nu mi se va împotrivi. Chiar dacă spune prietenilor ei că face un act de caritate ținându-mă aici, îi plătesc destul de bine pentru ceea ce mi se oferă în schimb şi ştie unde să vină dacă are nevoie să împrumute bani. Să

împrumute! Ca si cum as mai fi văzut vreodată un ban înapoi de la ea. Fie vorba între noi, e îngrozită ca nu cumva Eliza Marvel să mă tenteze să locuiesc la ea.

Amy simți o oarecare tristețe, considerând ca nemeritată critica adusă de Madame lui Kate. Auzise si ea de această doamnă Marvel, o văduvă mai tânără decât Madame, cu care

aceasta păstrase legătura tot timpul când locuise în Franța.

- Ați vrea să locuiți în Tunbridge Wells?

- Nu permanent, dar i-am promit Elizei că-i voi face o vizită în septembrie. Va fi bine si pentru Kate, care vrea să recondiționeze această cameră. Va fi o călătorie usoară. Shane mă va duce la Charing Cross si mă va urca în tren si la coborâre mă va astepta Eliza.

*

*   *

Se înserase deja. în pavilionul de vară din capătul grădinii, pregătit cu o zi înainte de Shane, în speranța că va putea petrece o oră singur cu iubita sa, Stella stătea într-un fotoliu din răchită, iar Shane la picioarele ei, pe niste perne.

- Nu mai putem rămâne aici mult timp. I-am spus lui Barker să vină cu trăsura la ora zece. Şi, apoi, ce va

zice mama ta? Nu i se va părea ciudat şi nepoliticos din partea mea să petrec atât de mult timp singură cu tine?

- E înțelegătore şi ştie cât de mult înseamnă această seară pentru mine. I-am spus că sunt îndrăgostit la nebunie de tine şi cât de minunată eşti, iar acum că te-a cunoscut, s-a convins. Ți-a văzut fotografia într-o revistă, dar nu era decât o copie palidă. Ce fotografie ar putea reda cu adevărat frumusețea ta?

- Păcat că totul este atât de lipsit de speranță!

- îți repet mereu că nu e deloc aşa.

- Vai, Shane, nu-l cunoşti pe tatăl meu. L-ai întâlnit de câteva ori şi, desigur, s-a arătat destul de amabil. Dar nu m-ar lăsa niciodată să mă căsătoresc cu tine. Pentru noi, este oribil să ne gândim la bani, dar pentru el numai asta contează... iar tu n-

ai avere, nu-i aşa?

- Sper să am în câțiva ani. Am capacitatea de a face avere. Suntem înstăriți, sunt moştenitorul mamei mele şi am o familie prezentabilă.

- Desigur, dragul meu. Mama şi sora ta sunt încântătoare. Nici noi nu suntem bogați, dar de când am venit de la pension, ai mei mă bat la cap că trebuie să fac ceea ce ei numesc o căsătorie bună.

- Nimeni nu te poate obliga să te căsătoreşti, Stella, şi poți să mă aştepți dacă mă iubeşti.

- Ştii bine că te iubesc.

- Atunci...

Ingenunche si o îmbrățișă. Pasiunea lui o încânta, dar pentru ea lucrurile nu erau atât de simplu de realizat ca pentru el. Shane nu-i cerea decât puțin curaj; nu avea pretenția să anunțe că e logodită cu el

- era suficient să stie ei doi aceasta. Trei ani vor trece repede si vor fi suportabili, dacă se iubesc si au încredere unul în celălalt. Intre timp, el spera să-şi câstige faima, iar ea avea să împlinească douăzeci si unu de ani, când interdicția tatălui ei nu va mai conta.

Poate pentru alte fete, acest lucru ar fi fost posibil, dar nu si pentru ea. Dacă mai continua să refuze pretendentul bogat care apăruse deja, viața ei se va transforma într-un cosmar. Vor urma lacrimile mamei si furia tatălui. Nu va mai primi bani, va fi forțată să locuiască împreună cu mama ei în casa veche si lipsită de confort din Lincolnshire, pe când tatăl ei, care era membru în Parlament, îsi va petrece aproape tot timpul la Londra. Mama ei se va îmbolnăvi si ea va trebui s-o îngrijească

si să-i suporte reprosurile. Nu vor mai fi petreceri, veselie, haine noi, iar ea va cădea în dizgrație. Șase luni de astfel de tratament ar fi suficiente pentru a o distruge, dar trei ani! Şi, în definitiv, logodnicul care-i fusese ales, desi mai în vârstă, era bun, indulgent si se arăta tot timpul atât de îndrăgostit de ea, ca Shane.

- Nimeni nu ne poate despărți, spuse Shane. Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Eşti atât de minunată, atât de diferită de toate celelalte fete!

Prinsă în vraja visului lui, Stella nu îndrăzni să-i spună că totul va rămâne doar un vis. Părinții ei n-aveau nici cea mai vagă idee că ea se afla aici; erau plecați câteva zile şi ea rămăsese în grija unei mătuşi, dar cum şi aceasta era tânără, nu prea dădea atenție la ce face nepoata ei.

- îți voi cumpăra un inel, continuă Shane, încrezător. îl vei putea purta când eşti singură sau când suntem împreună. Acum, că sunt sigur de tine, mă pot concentra şi mai mult asupra cărții; am ajuns deja la jumătate. Astfel, timpul îmi va trece mai uşor cât eşti în America. Dar promite-mi că ne vom întâlni cât se poate de des până pleci.

Stella îi promise. Mai plănuise şi înainte întâlniri cu el şi putea repeta acelaşi lucru. Era însă recunoscătoare că pleca împreună cu mama ei în vizită la rudele lor din America, pentru că astfel ruptura putea fi făcută mai uşor.

Când s-au întors, mână în mână, figura lui Shane spunea totul. Kate îşi dădu seama că fata îl acceptase. Stella n-o impresionase foarte mult; era categoric foarte drăguță, ca o păpuşă, dar cam afectată şi părea o fire slabă. După plecarea ei,

atât Kate - deși cu o

strângere de inimă - cât si Ruby, o lăudară pentru a-i face plăcere lui Shane, care radia de fericire.

- Ține la mine tot atât de mult cât țin si eu la ea. A promis că va purta inelul pe care i-l voi dărui.

- Dragul meu, nu se poate pune problema unei logodne, încă.

- Ştiu, dar vom astepta si nu ne împiedică nimic să ne logodim în secret. Am invitat-o deja aici ori de câte ori poate veni; stiam că-ți va face plăcere.

- Desigur... dar... părinții ei?

- îi vom convinge si pe ei, spuse el, urcând în fugă scările si ciocnindu-se de Amy care tocmai cobora cu tava din camera lui Madame.

- Fii atent cum mergi!

- Nu mai e necesar, acum că stiu pe ce drum o voi lua.

- Cum adică?

- Nu ghicesti? Amy, ai pregătit o cină minunată; păcat că n-ai putut participa si tu ca s-o cunosti pe Stella. Data viitoare când va veni, vei sta la masă cu noi, pentru că bucătăreasa va lucra normal.

- Va mai veni curând?

- Sper că nu peste mult timp. Suntem ca si logodiți si sunt nebun de fericire.

- Mă bucur mult pentru tine, spuse Amy cu un nod în gât, privindu-i chipul si ochii strălucind de bucurie.

Shane era convins. Amy se bucura întotdeauna când lucrurile mergeau bine pentru el. îi duse el tava în bucătărie şi, cât ea spălă vasele, nu conteni să-i vorbească despre viitorul roz alături de viitoarea sa soție, care-l va adora.

- Aproape întotdeauna trebuie să lupți pentru a avea ceva, riscă Amy un avertisment.

- Sigur că da. Nu ne temem, nici eu, nici Stella, să luptăm. Va fi greu să fim despărțiți cât timp ea e în Statele Unite, dar până se va întoarce, cartea mea va fi terminată. Curând va împlini nouăsprezece ani şi nu vom mai avea decât doi ani de aşteptat.

Deşi Amy n-o cunoscuse pe Stella, îşi dădea seama că acesteia îi va fi cam greu să reziste unui tată ambițios care-i pretindea supunere absolută - în schimbul luxului cu care o răsfăța. Aşadar, fu bucuroasă când Shane începu să-i povestească subiectul romanului său istoric. Istoria fusese materia ei preferată la şcoală şi citise chiar în plus față de manual, aşa că-l impresionă chiar relatându-i un incident minor din timpul Războiului Civil.

- Dacă mi-aş putea permite o secretară care să facă muncă de cercetare pentru mine, te-aş angaja.

- Când vei fi suficient de faimos şi de bogat pentru a-ți permite o secretară, vei angaja pe cineva cu calificarea corespunzătoare.

- Nu văd de ce n-ai face nişte cursuri serale de dactilografie şi stenografie. De asemenea, ai putea cumpăra o maşină de scris la mâna a doua.

N-avea rost să-i mai amintească lui Shane că ea nu avea nici

timp liber şi nici bani.

- îmi face plăcere să discut cu tine, Amy. Câteodată, am impresia că eşti singura persoană din lume cu care pot discuta.

- Adevărat?

Deşi pe Shane nu-l interesau cu adevărat decât treburile sale personale, fu impresionat de strălucirea din ochii ei şi-i zâmbi cu blândeţe.

*

* *

Vacanţa de vară era mai mult un chin pentru Ruby, căreia îi lipseau colegii şi care, în ciuda ambiţiilor ei, nu reuşea să se concentreze suficient pentru a învăţa rolul Portiei. Kate plăti lecţii particulare de dicţie şi mimică unui fost actor, Guy Lavage, care urma s-o îndrume pe Ruby.

Fetele dau şi mai mare bătaie de cap decât băieţii, se gândi Kate, mai ales când sunt atât de atrăgătoare ca Ruby. Se aştepta chiar ca aceasta să aibă unele secrete

faţă de ea. Fetele sunt instinctiv sirete. Nici măcar în Amy nu mai aveau deplină încredere, desi Ruby îi luase apărareaa.

- Nu e vina ei că Madame i-a făcut un cadou. Ce putea face? Cum să-l refuze? Nu e cazul s-o consideri sireată din moment ce ţi l-a arătat imediat.

- Cum putea să nu-mi spună dacă voia să-l poarte? Am impresia că Leonora i l-a dat pentru că fata a lingusit-o.

- N-o cred pe Amy în stare de asa ceva si trebuie să recunoastem că-i este de mare folos bătrânei. Cât despre lanţ si medalion, nu sunt mare lucru. Sunt îngrozitor de demodate. Eu

n-as purta asa ceva.

- Lanțul este din aur si perlele sunt adevărate. Un singur lucru nu înțeleg: de ce nu l-am mai văzut până acum? Nu credeam că Leonora are si alte bijuterii în afara brosei cu cameee, cerceilor si ceasului soțului ei. Astăzi, cât ea si Amy erau la Londra, am intrat în camera ei să văd dacă totul e în ordine si recunosc că am încercat să deschid sertarele scrinului, dar erau încuiate si cheia e întotdeauna la ea.

- Este normal. Are acte si lucruri personale. Merge la Londra din când în când la avocatul ei, ca astăzi, de exemplu. Acesta îi scrie. Chiar tu ai spus că tot el are grijă să-i trimită renta.

- Aşa mi-a spus Leonora, dar nu e foarte deschisă față de mine. Are şi un cont în bancă şi, o dată sau de două ori, când a spus că are de încasat un cec, m-am oferit să merg eu, dar n-a vrut. I se comandă o trăsură şi merge singură. Mă simt jignită întotdeauna când se întâmplă aşa.

- Nu văd de ce. Pentru ea, e o călătorie de plăcere. Duce o viață destul de monotonă şi când se hotărăşte să meargă la Londra, e un eveniment.

- întotdeauna o ia pe Amy.

- De ce nu? Dacă n-ar fi Amy, ar trebui să merg eu cu ea, pentru că tu n-ai avea răbare s-o tot ajuți să se urce şi să coboare din trăsură şi să-i ridici de jos lucrurile pe care le scapă mereu. Şi apoi, nu cred că ți-ar conveni să iei prânzul într-un restaurant ieftin, mulțumindu-te cu o cafea şi o brioşă, pentru că mai mult nu cheltuieşte.

- Aşa spune ea... aşa spune şi Amy... dar uneori mă întreb...

- Mamă, de ce naiba te-ai întors împotriva ei?

- Nu, dar se spune că poți avea surprize de la astfel de fete docile şi liniştite. De unde să ştiu eu că...?

- De unde să ştii, ce?

- E de datoria mea să mă gândesc la interesul vostru. Mi s-a părut că nu e-n ordine. Am întrebat-o dacă a fost pusă să aleagă dintre mai multe bijuterii,

dar mi-a spus că nu mai era nimic în afară de acel lanț cu medalion. Amy mi-a spus că nu i-a venit să creadă că i-l dăruieste si c-a protestat, gândindu-se că obiectul e mult prea valoros, dar Leonora a insistat. Bănuiesc că Amy se temea gândindu-se la ce voi spune eu.

- Se pare că nu s-a înselat, râse Ruby.

- N-am arătat ce simt. Am spus că era foarte amabil din partea Leonorei. Dar mă întreb ce a determinat-o să-i facă un astfel de cadou. As fi înțeles dacă era ziua lui Amy.

- Poate că Madame s-a gândit s-o recompenseze pentru că muncise atât de mult în ziua aceea. Este urât din partea ta să-i porți pică pentru primul obiect frumos pe care l-a avut vreodată - pentru că ea îl consideră frumos.

- Ce absurd! Amy îmi datorează totul si a avut nenumărate cadouri din partea noastră pe parcursul acestor ani.

Ruby ridică din umeri. Era inutil s-o mai contrazică. Se considera o persoană onestă si se mândrea cu aceasta, asa că îsi dădea bine seama că toți se purtau urât cu Amy, dar ce conta dacă aceasta nu realiza situația? Țineau la ea, dar profitau de afecțiunea ei.

- As dori să fii mai atentă cu biata Leonora. Sunt sigură c-ar

interesa-o să-i povestesti mai multe despre cursul tău de actorie si despre rolul pe care urmează să-l joci. Ştiu că mai treci pe la ea din când în când si

discutați, dar poate că nu-i arăți cât eşti de inteligentă şi studioasă. Sunt cam îngrijorată... acum, după atâta timp, merge în vizită la Tunbridge Wells, la acea veche prietenă a ei de care abia dacă a pomenit. Ar fi neplăcut să se hotărarscă să locuiască la ea.

- Adevărat? Eu îmi închipuiam c-ar fi o uşurare. Are camera cea mai mare, întotdeauna e nemulțumită şi, deşi spui că banii pe care ți-i dă sunt de folos, nu ne sunt indispensabili, sau, dacă ne sunt într-adevăr necesari, atunci înseamnă că suntem foarte strâmtorați şi ne ascunzi acest lucru.

- Nu fi ridicolă, Ruby. Nu suntem bogați, dar nici săraci. Poate că sunt sentimentală, dar simt o oarecare afecțiune pentru Leonora. Şi apoi, întotdeauna a ținut la tatăl vostru şi au păstrat mult timp legătura.

- Fii liniştită! Nu i se va oferi nicăieri ceva mai bun.

Kate spera să fie aşa. îşi făcea adesea griji în ceea ce privea situația financiară, dar nu le împărtăşea nici unuia din copii. Nu vroia ca viețile lor să fie umbrite de temeri de acest gen. Era şi aşa destul de neplăcut când trebuia să refuze vreo rugăminte sau să facă economie la consumul de cărbune sau electricitate. Doar ea ştia de câte ori se împrumutase de la Madame. Se alina cu gândul că-şi va plăti datoriile când Shane şi Ruby vor începe să câştige şi ei bani. Nici Madame nu părea să aibă nevoie de banii cu care o împrumutase. De altfel, singurele ei cheltuieli erau plata trăsurilor.

De multe ori se gândea cum să facă economii, dar nu se putea dispensa de servitori. Poate ar fi putut renunța la Enid, dar asta însemna s-o roage pe Amy să servească masa, ceea ce ar fi fost penibil când aveau invitați. Era posibil ca Amy să fie de acord, dar s-ar fi împotrivit Shane si Ruby. Şi acum, si Leonora se arăta de partea fetei. Cât trăise soțul ei, aceasta o dusese mai bine. Stuart decretase că trebuia tratată la fel ca Ruby, dar din fericire, Amy însăsi îl implorase să n-o trimită la un internat, iar el cedase.

Kate îsi aminti cum o adusese pe Amy de la un orfelinat cu un renume nu prea bun în ceea ce priveste duiosia față de copii, spunând soțului ei că va oferi copilei un adevărat cămin. Stuart fusese de acord, spunându-i cât de mult o iubeste pentru bunătatea ei.

Când a rămas văduvă, Amy i-a împărtăsit durerea si suferința. Treptat, Amy n-a mai avut nici haine noi, nici alte daruri, dar nu s-a plâns niciodată de nimic.

Dar dacă totul nu era decât ipocrizie, dacă se plângea lui Madame si dacă bătrâna era mai bogată decât bănuia Kate? Acel lanț cu medalion o irita pentru că-i strecurase în minte suspiciunea că era cea mai neînsemnată piesă dintr-o colecție valoroasă despre care ea nu stia nimic, spre deosebire de Amy.

Nu mai avea încredere în Amy si hotărî s-o supravegheze cu atenție pe viitor.

Capitolul 3

Călătoria la Londra într-o trăsură închiriată era un eveniment atât pentru Amy, cât şi pentru Madame care se

îmbrăcase cu hainele ei cele mai bune, deşi demodate. Şi Amy arăta prezentabil cu taiorul la care Kate fusese nevoită să renunțe, fiindu-i prea strâmt şi cu turbanul pe care şi-l făcuse din eşarfa din mătase pe care Ruby i-o dăduse pentru că nu-i plăcea nuanța.

Shane, care tocmai se întorsese din plimbarea cu câinele său, chiar înainte ca ele să plece, păru uimit de cât de bine arăta Amy. Cât de mult contează hainele, reflectă el, pe când trăsura se îndepărta. Liniile încântătoarei ei siluete nu erau niciodată puse în evidență de rochiile largi pe care le purta de obicei. Shane ținea la Amy, îi făcea plăcere să discute cu ea,

amândoi fiind pasionați de istorie, dar abia acum îsi dădea seama că putea fi atrăgătoare. Nu era ca Stella, dar, oricum...

Gândurile îi rătăciră nu la Stella, ci la personajul feminin principal al romanului său, personaj de care era atât de atras si pe care constientiza acum ca semănând foarte mult cu Amy, nu cu Stella, asa cum intenționase inițial.

Urcă în camera lui, dar planul de a lucra la roman îi fu zădărnicit de menajera care tocmai făcea curățenie. Iritat, găsi refugiu în gândul la Stella si în speranța de a putea închiria un mic apartament la Londra unde să se întânească cu Stella la întoarcerea acesteia din America.

*

*   *

Călătoria la Londra n-a fost prea plăcută, având în vedere că, pentru a evita traficul aglomerat, o luaseră pe străzi laterale desfundate si zdruncinăturile deveniseră aproape insuportabile. Dar Madame nu putea depăsi prejudecata că autobuzul era destinat păturilor sociale inferioare si nici nu mai avea, la vârsta

ei, spiritul aventurii, pentru a închiria o masină.

La un moment dat, când intrară pe o arteră principală, trei copii le tăiară calea. în țipetele pietonilor, un autobuz tras de cai viră brusc, iar un cărucior care transporta verze intră într-un stâlp de felinar.

Vizitiul trăsurii în care se afla Madame, şi aşa neîndemânatic, pierdu controlul asupra calului care, speriat, făcu un salt înapoi, apoi se avântă în acea învălmăşeală. Totul se petrecu atât de repede, încât Amy nu vizualiză scena decât după consumarea incidentului. în acea fracțiune de secundă, acționă instinctiv. în clipa în care Madame fu izbită de uşa trăsurii şi aceasta se deschise, Amy se aruncă asupra bătrânei, trăgând-o înapoi şi acoperind-o cu propriul ei trup. îşi dădu seama că se aflau în pericol, dar din fericire, situația critică fu de scurtă durată. Un polițist prinse hățurile, un tânăr sări în ajutorul lui şi imediat calul fu stăpânit. Apoi, mai multe persoane binevoitoare le ajutară să se ridice de pe podeaua trăsurii unde fuseseră trântite.

Madame se comportase minunat, după cum mărturisi Amy mai târziu. Susținu că nu pățise nimic şi că poate continua drumul pe jos şi, într-adevăr, la brațul lui Amy, ajunse doar cu o jumătate de oră întârziere la biroul de avocatură Traborne şi Slay, unde fu întâmpinată de domnul Christopher

Traborne. Acesta, un tânăr de aproximativ treizeci de ani, fiul partenerului principal, se arătă foarte îngrijorat de incidentul clientei sale si le oferi amândurora câte un pahar cu vin de

Xeres, apoi, lăsând-o pe Amy în anticameră, o conduse pe Madame în birou.

Dintre ele două, Amy părea acum să resimtă socul mai puternic. Se speriase cu adevărat când îsi dăduse seama că, proiectată în stradă, Madame ar fi putut muri. Acum, instalată în fotoliu si usor amețită de oboseală si de vinul băut, adormi si nu se trezi decât după o oră, când Madame reveni la brațul domnului Christopher.

- Nu trebuie să te scuzi, spuse Madame cu blândețe. Ai avut un soc. Esti o fată curajoasă, după cum i-am spus si acestui tânăr domn. Datorită ție sunt încă în viață.

Asadar, si ea îsi dăduse seama de pericol. Amy o privea mirată. Părea să-si fi revenit complet: avea vocea fermă si umerii drepți.

- A fost vorba de instinct, nu de curaj, protestă Amy. N-am avut timp să gândesc.

- Posibil, dar si dacă ai fi gândit, nu mă-ndoiesc c-ai fi procedat la fel. Ai avut prezentă de spirit si nu pot să nu fiu recunoscătoare pentru aceasta. Chiar si la vârsta mea, viața este valoroasă si m-am gândit să sărbătorim.

- Să sărbătorim?!

- Luăm prânzul la Savoy. Tu şi domnul Christopher Traborne sunteți invitații mei.

- Dar, e oare un lucru înțelept? Ați trecut printr-un moment dificil şi sunt sigură că trebuie să vă odihniți. Ar trebui să ne întoarcem acasă cât mai repede...

- Vom pleca după prânz. Domnul Traborne ne va conduce

acasă cu maşina tatălui său. Hotărât lucru, astăzi e ziua aventurilor.

- Nu cred că e bine. Va fi prea mult pentru dumneaei, se adresă Amy avocatului.

- Nu cred, răspunse acesta zâmbind încurajator. A spus că are încredere în mine şi sper să ai şi dumneata, domnişoară Donne.

- N-are rost să mai obiectezi, Amy. Christopher - îi voi spune aşa, pentru că am cunoscut-o foarte bine pe bunica lui, doar frecventam acelaşi curs de dans când eram tinere - a rezervat deja o masă.

Următoarele ore trecură pentru Amy ca într-un vis. înregistră mecanic fiecare detaliu, dar nu-l conştientiză pe deplin decât mai târziu. Drumul până la hotel a fost scurt, acolo - lumină, flori, serviciu foarte atent şi specialități din care nu mai gustase niciodată. Cu toate acestea, abia se atinsese de mâncare şi era mulțumită că poate sta liniştită, în timp ce Madame discuta cu atât de multă plăcere cu

domnul Traborne. Nu se simțea neglijată, pentru că Madame se referea de multe ori la ea, iar avocatul o privea cu interes.

- Ani de zile a fost alinarea mea, spuse Madame, si acum, povestea asta, ca o încununare. Majoritatea fetelor s-ar fi dat înapoi, încercând să se salveze. Nu însă si Amy. Ea e cu totul altfel.

- Sunt convins.

Amy se lăsase convinsă să bea un pahar de sampanie si se simțea acum înconjurată de nori pufosi, dincolo de care abia mai vedea zâmbetul binevoitor al lui Madame.

- Asa că înțelegi de ce am hotărât că trebuie să aibă un viitor asigurat.

- înțeleg pe deplin.

Amy nu înțelegea la ce se refereau. Era adormită si abia astepta să iasă la aer curat. Se aseză alături de Madame, pe bancehta din spate si, pe când aceasta urmărea cu interes viu drumul, entuziasmată de tot ce vedea, Amy adormi cu obrazul lipit de pielea moale a spătarului tapisat.

Timp de câteva zile s-a vorbit despre acel incident. Sosirea lui Madame în maşina mare Daimler, condusă de Christopher Trabrone, produse vâlvă la Mulberry Lawn, deşi Christopher o linişti cum putu mai bine pe Kate.

- Sper să ne revedem, spuse Christopher, luându-şi rămas bun de la Amy.

- Presupun că te referi şi la mine, glumi Madame. încă mai intenționez să trăiesc mult şi bine.

Nimeni nu se îndoia de acest lucru, după cum se comportase în ziua aceea.

în zilele următoare, Kate încercă să mai afle şi alte amănunte de la Amy, trebuind de fiecare dată să-şi înăbuşe mânia când aceasta nu era în stare să furnizeze decât o vagă relatare a evenimentelor.

- Ceea ce mă surprinde este că, după un astfel de accident, Leonora a avut curajul să urce într-o maşină, spuse Kate.

- Domnul Traborne îți inspiră încredere, explică Amy.

- Este un tânăr extrem de manierat şi trebuie să aibă inimă bună. Nici un avocat n-ar pierde o după- amiază întreagă de lucru cu un client care nici măcar nu-i aduce un profit mare.

Sigur, Leonora s-a simțit obligată să vă invite la prânz, dar locul ales mi se pare extrem de extravagant, având în vedere că mereu se plânge că are puțini bani.

Amy nu comentă nimic, desi acum își amintea ca prin vis că, pentru a achita nota, Madame scosese din geantă un teanc de bancnote si o mulțime de monezi din aur, insistând să plătească ea, ca un privilegiu al vârstei ei înaintate.

- Amy, ți-ar face bine să iesi puțin în această după- amiază. Sunt de făcut câteva cumpărături si, cum Susan Derby locuieste chiar deasupra unui magazin, du-i si bluza pe care tocmai am cumpărat-o ca să-i scurteze mânecile.

Amy era încântată să poată petrece o oră în compania lui Susan.

- Ce bine îmi pare că te văd, Amy! Chiar mă întrebam dacă nu cumva doamna Thurston vrea să ne despartă.

- Ce prostie! protestă Amy, desi o auzise pe Kate spunând, când era nervoasă, că prietenia cu Susan e degradantă.

- Şi, totusi, mă tem că va trebui să ne despărțim, din cauza depărtării, de data aceasta. Unchiul lui Bill din Cheshire, rămas văduv, i-a propus lui Bill un parteneriat la firma lui de construcții. Pentru aceasta, însă, va trebui să ne mutăm la el. Nu mă încântă perspectiva de a părăsi Londra, dar pentru noi este o ocazie de a ne mări venitul, mai ales acum când astept un copil...

- Vai, Susan, cred că eşti foarte fericită! îmi pare foarte bine pentru tine şi, deşi îmi va fi greu fără tine, la fel ca şi părinților

tăi, părerea mea este să nu eziți nici o clipă.

Chiar atunci sosi şi doamna Mellor, mama Susanei, şi Amy se lăsă învăluită în acea atmosferă familială idilică: minunea de a aştepta un copil, de a avea un soț bun şi părinți care nu suportă gândul de a te şti departe. Dar nici ea n-avea de ce să se plângă: avea un cămin, iar Shane şi Ruby îi erau ca nişte frați - sau, mai degrabă, aşa erau cât au fost mai mici. Pentru prima dată îşi dădu seama că începuse să însemne mai puțin pentru ei.

*

*   *

Era gălăgie la Mulberry Lawn când se întoarse. Kate avea invitați la ceai. Pe când urca scările, Amy se auzi strigată în acelaşi timp şi de Shane şi de Ruby. Ezită puțin, apoi se îndreptă spre camera lui Shane.

- Priveşte! o îndemnă acesta, dându-se la o parte din dreptul biroului şi lăsând să se vadă o maşină mare de scris. Ce spui? Tocmai am cumpărat-o.

- Intenționezi să scrii la maşină cartea?

- în nici un caz! N-am timp să învăț, pe când tu ai. Am cumpărat-o la mâna a doua şi este în stare bună de

funcționare. Până când înveți să bați la masină, tocmai bine voi revizui primele capitole. Va fi de un real ajutor.

- Bine, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum s-o folosesc. Va trebui să fac un curs.

- Nici gând. Cunosc câteva persoane care au învățat singure si acum îsi dactilografiază propria corespondență. Ai aici un manual cu instrucțiuni si poți bate doar cu unul sau două degete.

- De ce nu faci tu asta dacă e atât de simplu?

- Mă mir că trebuie să-ți explic. Eu sunt scriitor, fac muncă de creație. Acest procedeu mecanic si-ar pune amprenta asupra stilului.

- îmi va lua mult timp până să ajung să bat repede. Ție îți trebuie o dactilografă profesionistă.

- Nu-mi pot permite. Am cheltuit deja să cumpăr masina, ca să nu mai vorbesc de inelul pentru Stella...

- Şi când crezi că voi avea timp să exersez?

- Dar ai o mulțime de timp la dispoziție, Amy. Nu iesi nicăieri si nici n-ai prieteni. Singura problemă e că Leonora te solicită prea mult. Vei avea mai mult de câstigat scriindu-mi cartea la masină decât ascultând povestile ei.

- Mie mi se par interesante povestile ei si, cum nici tu, nici Ruby nu-i dați prea multă atenție, s-ar simți neglijată.

- Ruby ține mult la ea şi-şi petrece câte o oră din când în când, ascultând-o.
- Da, dar nu întotdeauna.
- E normal. E tânără, îşi are viața ei.
- Pe când eu, nu.
- Oricum, continuă Shane ingorând ultima remarcă, bătrâna pleacă luni, aşa că scapi puțin de ea.
- Cine spune că vreau să scap de ea?
- Ah, ce prost dispusă eşti! M-am gândit că poate te plictiseşti neavând nimic precis de făcut.
- Nimic precis? Dar am de spălat, de călcat, de curățat argintăria, de făcut cumpărături, de cârpit...
- Ce e cu tine? *Nu vrei* să mă ajuți?

Amy se întoarse, vrând să plece, dar Shane întinse brațul şi o prinse de talie.
- De ce aş vrea?
- Cartea aceasta înseamnă ceva şi pentru tine.

Pentru o clipă, ar fi vrut să aibă tăria de a nega acest lucru, dar rămase acolo unde se afla, fără să spună nimic. Brațul lui Shane îi înconjură umerii şi o apropie de el.
- Ce e cu tine? o întrebă el, devenind brusc conştient de tenul ei palid şi fin, de ochii cenuşii umbriți de gene lungi, de buzele fragede.

Cedând impusului de moment, se aplecă asupra, acelor buze care, surprinse, răspunseră o clipă sărutului lui.

- Nu trebuia să faci asta, bâigui Amy, trăgându-se de lângă

el.

- De ce naiba nu?

Shane se împotrivea cu greu dorinței de a o avea din nou în brațe; niciodată n-o văzuse arătând ca doar cu câteva clipe înainte: vulnerabilă, înduiosătoare, frumoasă.

- Cât timp Madame este plecată, voi încerca să văd dacă mă descurc cu masina de scris.

- Grozav. Vezi...

Fără să bată la usă, intră Ruby.

- Amy, te-am chemat.

- Şi eu am chemat-o. Am vrut să vadă masina de scris.

- Amy ar face o mare prostie să accepte să lucreze pentru tine. în plus, zgomotul m-ar deranja grozav.

- Nu stiu dacă voi reusi să lucrez, dar promit s-o fac doar când esti plecată.

- Dar tu, ce voiai cu Amy?

- Nu doream decât compania ei. Şi să mă asculte declamând rolul Portiei. Nu să mă corecteze, ci doar să mă asculte.

- Asta nu înseamnă că te folosesti de ea?

- Numai tu ai putea spune asa ceva. Este un monolog minunat. Sper să fac plăcere celor ce mă ascultă.

- Sigur draga mea, puse Amy capăt schimbului de replici tăioase dintre cei doi frați. Vin chiar acum cu tine.

Ruby mutase mobilele din camera ei astfel încât să sugereze scena şi, vizavi, sala pe care şi-o imagina plină de spectatori. începu să declame, iar Amy îi da replica. N-ar fi putut spune, însă, dacă Ruby interpreta bine sau nu, pentru că gândurile ei

se învârteau în jurul unui punct fix. Cum a putut Shane s-o sărute aşa? Erau ca frate şi soră, iar el o iubea pe Stella Beltairs. Şi ce-o apucase şi pe ea? Pentru o clipă, se lăsase transportată, doar pentru o clipă, pentru că apoi l-a împins imediat. Deşi parcă împotriva voinței, l-a împins. I se păruse totuşi firesc să se afle acolo iar, de parcă voia s-o țină în continuare. în prezent, era foarte rațională, dar acum nu putea înțelege ce se întâmplase cu ea. Oare şi Shane se simțea la fel de încurcat? Nu va şti niciodată, pentru că nu-l va întreba.

Capitolul 4

Locuind în aceeasi casă, era greu pentru Amy să-l evite pe Shane. Acesta se comporta față de ea la fel ca înainte, de parcă îsi stersese din memorie acea scenă ca pe ceva fără nici o importanță pentru el. De altfel, si Amy se convinsese că nici pentru ea nu avusese nici un fel de importanță. Catalogase incidentul ca pe un impuls inexplicabil căruia îi cedezi fără nici un motiv, fiind luat prin surprindere.

Fusese foarte ocupată cu pregătirile pentru vizita lui Madame la Tunbridge Wells si apoi, după plecarea acesteia, cu laborioasa curățenie generală a camerei pline până la refuz cu nenumărate cutii de carton cu fotografii vechi si alte amintiri.

Kate stia de cumpărarea masinii de scris si era de acord ca Amy să învețe s-o folosească, propunând drept loc de studiu camera lui Madame, cât timp era liberă.

Aşadar, Amy, deşi obosită după ce muncea toată ziua, se aşeza seara în fața maşinii, cu manualul alături, făcând primele

încercări.

- Eşti foarte rapidă, spuse Shane, venit în control chiar din a doua seară. în cel mult câteva săptămâni, vei putea începe la carte. Am corectat deja primul capitol.

- Şi eşti mulțumit?

- Aşa şi aşa! E greu de explicat. în minte concep fraze sclipitoare, scene întregi extrem de expresive, dar când le aştern pe hârtie, jumătate din farmec se pierde. Mă gândesc uneori dacă n-ar fi mai bine să-ți dictez, când vei mai face progrese. Oricum, scrisul este pentru mine un refugiu, mai ales că peste două zile Stella pleacă la New York. în dimineața aceasta ne-am văzut ultima oară înainte de plecarea ei. Va sta acolo cel puțin două luni.

- Nu e chiar atât de mult.

- Pentru mine e o veşnicie; am impresia că ea e şi mai nefericită decât mine.

într-adevăr, se întâlnise cu Stella în grădina Kensington şi cât timp se plimbaseră, aceasta plânsese fără întrerupere. La despărțire, Shane îi promisese că-i va scrie de câteva ori pe săptămână, iar ea, drept răspuns, îi spusese că ține foarte mult la el şi că nu-l va uita niciodată.

- Fetele sunt altfel decât noi, bărbații. Nu cred că suferă mai mult, ci sunt mai sensibile si mai emotive, iar Stellei îi e foarte greu să ascundă în fața părinților ei ceea ce simte pentru mine.

Apoi plecă, lăsând-o pe Amy să învingă, puțin câte puțin, provocarea frazelor în care intrau literele alfabetului.

*

*   *

Două zile mai târziu, Amy răci atât de rău, încât lui Kate i se făcu milă de ea si o trimise să stea în pat, imediat după prânz.

- Sper să nu luăm si noi răceala, mai ales Ruby, care e atât de sensbilă. Să stai departe de ea.

Desi o dureau rău gâtul si capul, Amy reusi să adoarmă, dar nu după mult timp, o trezi Ruby.

- Terzeste-te, Amy. Trebuie să-ți spun neapărat. Ticăloasa aia de Stella l-a părăsit pe Shane.

- Cum se poate asa ceva? Doar a plecat spre New York si s-au întâlnit acum două zile.

- Taci si ascultă-mă! Vai, Amy, Shane suportă foarte greu vestea si sunt singură - mama e într-o vizită. Shane a scos câinii la plimbare si, pe drum, a cumpărat ziarul de seară. Pe prima pagină era anunțul logodnei

Stellei cu sir Bede Mendip şi fotografia lor chiar înainte de îmbarcarea ei. El este un personaj marcant

- foarte bogat şi chiar unul din prietenii regelui. E mult mai în vârstă decât Stella şi văduv, dar reprezitnă o partidă grozavă. Va pleca şi el peste câtva timp la New York unde se vor căsători şi vor petrece luna de miere. Le-a fost luat un interviu şi Stella a spus cât de fericită este şi a arătat inelul de logodnă cu diamante uriaşe.

- Poate că biata fată a fost forțată să facă aşa.

- Cum poți să-i găseşti scuze? Nimeni n-a forțat-o să-l amăgească pe Shane.

- Dar îl iubea!

- Ce mod minunat de a i-o demonstra!

- îngrozitor. Şi Shane unde e acum?

- A ieşit. Nu l-am putut împiedica. A venit la mine în cameră, a aruncat ziarul, a spus că pleacă şi nu ştie la ce oră se întoarce. Când mi-am dat seama despre ce e vorba, am alergat după el, dar nu l-am putut ajunge din urmă.

- îmi pare atât de rău, draga mea, deşi poate că, până la urmă, e mai bine.

- Numai că momentul acela e o perspectivă foarte îndepărtată. Deocamdată, e disperat. Cât o urăsc pe această ticăloasă! Nu numai că i-a frânt inima lui Shane, dar l-a şi minţit. La câteva minute după ce

Shane a plecat, a venit un curier cu un pacheţel. Presupun că este inelul returnat. Nici nu îndrăznesc să i-l dau.

- Ar fi mai bine să-l duci în camera lui.

- Cred că ai dreptate. N-o pot înţelege. Dacă as iubi un bărbat, nimeni nu m-ar putea face să renunţ la el.

- Numai că Stella n-are o fire puternică.

- Totusi, cum a putut fi atât de crudă? Shane n-ar fi suferit atât dacă ar fi fost cinstită cu el.

- Dacă i-ar fi fost ei mult mai greu. Gândeste-te la toate reprosurile ce ar fi urmat... Mă voi da jos din pat. Mă simt mai bine si nu vă pot lăsa asa în situaţia asta. încearcă să nu-ţi mai faci griji pentru Shane. O plimbare lungă îi va face mai bine decât orice altceva. N-are rost să vorbesti urât despre Stella în faţa lui Shane; mai bine să-i găsesti o scuză în faptul că e atât de tânără si dominată de familie. Cu timpul, Shane se va vindeca.

- De unde stii? Nu s-ar spune că ai experienţă în acest domeniu.

- Nu, dar am citit mult.

- De fapt, eram cu toții mult mai fericiți înainte ca Shane să se îndrăgostească. Oare asa e întotdeauna? Dragostea strică totul?

Auzind vestea, Kate mărturisi că nu era foarte surprinsă.

- Acea logodnă secretă n-avea nici un viitor. Bietul băiat va fi foarte nefericit câtva timp şi va trebui să facem totul pentru a-l ajuta. Dacă aş putea să-i ofer o vacanță în străinătate... trei sau patru luni la Paris ar face pur şi simplu minuni.

Numai dacă, se gândi ea în continuare, Leonora ar ține mai mult la el. Meschină cum era, nu-i păsase niciodată prea mult de Shane şi de Ruby deşi amândoi aveau un fel fermecător de-a fi. Nu era plăcut să tot împrumute bani de la ea.

După cină, văzând că Amy are obrajii îmbujorați de temperatură şi pleoapele grele, Kate o tirmise să se culce, oferindu-se să rămână ea să-l aştepte pe Shane, deoarece Ruby avea bilete la un specatcol şi trebuia să plece.

Amy fusese recunoscătoare să poată merge în camera ei şi aproape imediat se prăbuşi într-un somn adânc. Nu-l auzi pe Shane intrând.

Ploua de câtva timp. Shane se întorsese acasă cu hainele ude şi cu o sticlă de whisky pe care o cumpărase. Refuzase să mănânce. Kate se abținuse de a-i face vreo observație, gândindu-se că nu e momentul potrivit şi nu comentase nimic când Shane îşi luase sticla şi urcase în camera lui. Se întorsese şi Ruby şi, liniştită pentru că fratele ei era acasă, adormi

în curând. Pentru Kate, însă, nu era atât de usor să adoarmă.

Era foarte sensibilă la atmosfera din cadrul familiei, iar aceasta se schimbase mult în ultimele săptămâni: Shane, obsedat de dragostea lui pentru Stella devenise destul de dificil, Leonora făcea prea mare caz de Amy, iar pe Ruby n-o interesa nimic decât cariera ei de actriță. Acum, bietul ei Shane va fi trist din cauza acelei fete care oricum n-ar fi fost o soție bună pentru el si mai era si Amy, cu răceala ei, care înrăutățea situația. Trecu astfel destul timp până când Kate să poată adormi.

*

*   *

Amy se trezi si auzi ceasul bătând ora trei dimineața. Se simțea puțin mai bine, dar o chinuia setea. Se dădu cu greu jos din pat si coborî în bucătărie unde îsi făcu un ceai. Apoi, umplu o carafă cu apă si porni spre camera ei. Era amețită si pasii îi erau nesiguri. Pe treapta de sus se împiedică si căzu, încă ținând strâns carafa în mână. Desi zgomotul căzăturii fusese amortizat de covor, Shane deschise imediat usa.

- Scuză-mă. Te-am trezit? întrebă ea în soaptă, ridicându-se cu greu.

- Nu dormeam. Ce naiba faci?
- Mi-am făcut un ceai. Sunt răcită.
- Se vede. îți dau eu ceva mult mai bun decât ceaiul, spuse Shane, trăgând-o în camera lui şi convingând-o să se aşeze în fotoliul de lângă birou, după care întinse spre ea sticla.
- Nu vreau să beau.
- Ba da, ai să bei. Este cel mai bun lucru din lume împotriva răcelii şi, în plus, nu-mi place să beau singur.

Amy făcea eforturi disperate de a gândi clar; era amețită, avea când frisoane, când îi era prea cald.

- îmi pare rău, dar va trebui să te descurci cu ăsta, spuse Shane, dându-i paharul în care îşi ținea periuța de dinți. E mai plăcut în doi. Mă bucur că eşti aici.
După care, bău dintr-o înghițitură conținutul paharului său.
Amy îl privi surprinsă, neştiind cum ar putea să-l oprească. Profitând de un moment de neatenție din partea lui, răsturnă paharul ei într-un borcan pentru tutun pe care-l descoperi, din fericire, pe birou.
- Mă simt deja foarte bine, spuse ea.
- Splendid! Ti-am zis doar. Păcat că n-am cumpărat două sticle, comentă el, umplându-i din nou paharul.
Amy se ridică şi, din greşală, răsturnă sticla care se sparse de marginea biroului. Whiskyul rămas fu absorbit imediat de covor.

- Ai făcut-o intenționat! strigă Shane îngrozit de ireversibilitatea situației si de a fi privat de băutură într-un moment în care avea atât de multă nevoie de aceasta.
Amy ar fi vrut să nege, dar începuse să tremure, era foarte agitată si gâtul o durea atât de tare, încât nu putu scoate nici un sunet. îl privi cu ochi rugători, iar starea lui de spirit se schimbă brusc.
- N-are importanță dacă ai făcut-o intenționat. Prefer să te am pe tine decât whiskyul... esti exact fata pe care o vreau... bună, blândă si iubitoare. Mă iubesti, Amy, nu-i asa?
- Vă iubesc pe toți.
- Nu, nu asa, suieră el, cu limba împleticindu-i-se din cauza băuturii. Numai asa mă poți vindeca... de ea.
Se apropie de ea, iar ea s-ar fi prăbusit dacă nu s-ar fi sprijinit

de marginea biroului, atât de amețită era.

- Remediul pentru o dragoste pierdută, reusi el cu greu să articuleze, este o nouă dragoste, noi doi, frumoasa mea Amy... O prinse strâns, zădărnicindu-i orice efort de a-l îndepărta.

- Shane, e târziu. Nu esti lucid si mie mi-e foarte rău. Discutăm mâine.

- Cine vrea să discute? Nu vreau decât să fac dragoste cu tine... îți voi da inelul ei... nu stiu unde l-am pus... îl găsesc eu mai târziu... acum hai în pat...

Se prăbuşi pe pat, trăgând-o şi pe Amy. Conştientă că n-avea decât cămaşa de noapte pe sub halat, Amy începu să se zbată din răsputeri.

- Lasă-mă să plec! țipă ea.

- Aş fi un prost să te las.

- Vrei să strig şi s-o trezesc pe Kate?

- Sigur că nu vreau, dar nici tu nu vrei asta...

Nu mai era necesar să strige, pentru că, trezită din somnul ei uşor, scandalizată şi dezgustată de scenă, Kate era deja acolo.

- Amy! Shane!

Şocul a fost suficient de mare pentru a-l trezi pe moment. îi dădu drumul lui Amy care căzu, jumătate pe pat, jumătate pe podea, în timp ce el încerca să se ridice şi să stea drept.

Trezită de zgomotele neobişnuite care veneau din camera lui Shane, Kate intră crezând că acesta e pradă vreunui coşmar. în întuneric, distinsese siluetele celor doi pe pat, fără însă să-i fie clar dacă Amy încerca să se elibereze, sau era în culmea voluptății. Cea de-a doua ipoteză părea mai plauzibilă, căci

altfel ce căuta acolo, în cămaşă de noapte, în camera care duhnea a whisky. înregistrase dintr-o privire totul: cămaşa de noapte sfâşiată, paharele goale, sticla goală căzută pe podea.

- Totul e în regulă, încercă Shane s-o asigure, abia putând vorbi. Am băut puțin... şi încercam să ne ridicăm moralul unul altuia...

Cu un efort eroic, Kate se abținu.

- Lasă-ne, acum. Discutăm mai târziu, se adresă ea calm lui Amy.

Apoi, purtându-se cu Shane de parcă ar fi fost un copil, îl convinse să se culce, apoi aerisi camera şi luă paharele, sticla şi covoraşul îmbibat de alcool, pentru ca dimineața, la venirea servitorilor să nu mai existe nici o urmă din ceea ce se petrecuse acolo. Deşi n-avea nici o intenție de a discuta cu Amy la ora aceea, intră totuşi în camera acesteia, văzând lumina.

- Culcă-te imediat, îi spuse ea rece. Dacă ai vreo scuză, vom discuta mâine; deşi, mă îndoiesc că poate exista vreo scuză pentru o astfel de comportare dezgustătoare.
- Nu înțelegi...
- Ba da, şi încă foarte bine. Şi, deşi sunt oripilată, e o naivitate din partea mea să mă mir de imoralitatea ta. Cu aşa o mamă, nu puteai fi altfel.
- Ce vrei să spui?
- Exact ceea ce spun.
- Bine, dar cine a fost mama?
- Nu e momentul să pui întrebări, iar eu să răspund. Culcă-te.

- Trebuie să-mi spui. Insist.

- Insisti! Tu!

- Da, desi n-am făcut-o niciodată până acum. E dreptul meu.

- Nu cred că ai vreun drept. Totusi, ca să evităm o scenă la această oră, îți voi spune. Mama ta a fost verisoara mea de gradul al doilea, Freda Donne. Părinții mei au crescut-o de milă, asa cum te-am crescut si eu pe tine, dar nu le-a adus decât durere, dezamăgire si griji. Părinții ei au murit înecați, surprinsi de o furtună într-o barcă. Părinții mei au adoptat-o pe Freda, dar aceasta s-a dovedit a fi o rebelă si, când era foarte tânără, a fugit cu un actor oarecare. Cum acesta era căsătorit, a părăsit-o nu după mult timp. Freda a murit la puțin timp după ce te-ai născut. îi scrisese tatălui meu, implorându-l să aibă grijă de tine, dar asta li s-a părut părinților mei prea mult. Te-au dat unor părinți adoptivi si apoi ai fost trimisă la orfelinat. Am auzit ce ți s-a întâmplat si soțului meu, care era bunătatea întruchipată, i s-a făcut milă. Te-am luat de la orfelinat si te-am tratat ca pe propria noastră fiică.

- Nu chiar. De fapt, nu cred că o rudă săracă poate fi privită la fel ca propriul copil. Nu sunt nerecunoscătoare, dar...

- Ba eşti foarte nerecunoscătoare şi rea. Este şocant modul în care mă răsplăteşti. Recunosc că bietul meu băiat era amețit, dar nu ştia ce face. Ti-ai dat seama de aceasta şi te-ai folosit de ocazie pentru a-l seduce.

- Nu e adevărat! Am coborât în bucătărie să-mi fac un ceai şi când m-am întors, m-am împiedicat şi am căzut. Shane m-a auzit şi a ieşit din cameră. Categoric că nu ştia ce face, dar a încercat să mă îmbete şi pe mine. N-am băut nimic şi am răsturnat sticla cu whisky; atunci m-a prins. Nu m-am putut elibera şi m-a târât în pat. Tocmai ameninţasem să ţip după ajutor când ai intrat.

- Asta este varianta ta.

- Nu crezi, nu-i aşa?

- Ar fi o prostie din partea mea să cred. Nu sunt oarbă; mi-am dat seama că-ţi place de Shane şi te pricepi să unelteşti. Doar ai făcut tot posibilul să mă îndepărtezi de Leonora. Nu te mai suport.

- Nu ne mai suportăm. Nu-ţi face griji. Voi pleca imediat.

- Şi unde te vei duce?

- La Susan Derby. Voi putea sta la ea până voi găsi o locuinţă. Voi începe să-mi fac bagajul chiar acum şi voi pleca imediat ce se luminează.

Kate găsi propunerea foarte convenabilă: astfel, va putea spune, fără să mintă, că nu ea a dat-o afară; Shane va fi scutit de o situaţie penibilă, Ruby va face puţin caz, dar îi va trece, cât despre Leonora, nu-i strica să i se dea mai puţină atenţie.

- Ai bani?

- Da, într-un cont la postă.

Kate nu întrebă câţi, nici Amy nu intenţiona să-i spună că era vorba de mai puţin de zece lire.

- Foarte bine. N-am fost niciodată de acord cu această prietenie, dar Susan Derby este o persoană respectabilă, desi doar o servitoare. Dar diferențele de clasă nu înseamnă nimic pentru tine.

- Nu în sensul în care au importanță pentru tine.

- Nu mă miră. Mama ta era de familie bună, dar tatăl tău era de condiție joasă. Mai degrabă un saltimbanc decât un actor. După câte am auzit, arăta foarte bine, de aceea a si reusit să zăpăcească o fată naivă, dar nimic mai mult. Se pare că, dacă nu i-ai mostenit înfățisarea, i-ai mostenit firea. Kate tăcu. Era ceva în figura lui Amy ce o înspăimânta. Nu mai era o fată rănită care încerca să se apere si să se scuze, ci o femeie pe chipul căreia se vedea că nu e dispusă să ierte nimic.

- Nu mai spune nimic.

- Nici n-ar mai fi altceva de spus, se prefăcu Kate indiferentă. Eşti destul de mare ca să-ţi porţi singură de grijă şi, dacă eşti hotărâtă să părăseşti casa într-un mod atât de melodramatic, nu te pot împiedica.

Kate plecă, abţinându-se de a o preveni, cum era obişnuită s-o facă în cazul servitorilor pe care-i concedia, să nu ia nimic din ceea ce nu-i aparţine.

Abia ţinându-se pe picioare, Amy îşi făcu bagajul, părăsi casa şi reuşi să ajungă până la autobuz. Susan se trezea devreme, pentru că soţul ei pleca la lucru în zori, dar avea să fie şocată de apariţia ei. Pentru Amy, viaţa se scursese placid, monoton, pentru ca, în decurs de câteva ore, să se petreacă o astfel de răsturnare de situaţie. Toată afecţiunea ei pentru Kate

dispăruse. în minte i se imprimase, parcă înfierat, un gând puternic ce se cerea rostit cu voce tare:

„O urăsc! Dacă vreodată voi putea s-o rănesc, aşa cum m-a rănit ea pe mine, dacă voi putea s-o umilesc şi s-o fac să sufere, o voi face fără ezitare!”

Capitolul 5

-Nu pot să vă mai las să mă serviţi asa. Nu se poate să mai rămân aici, spuse Amy când doamna Mellor, mama lui Susan, îi aduse tava cu mâncare la pat.

- Nu mai vorbi prostii! Nu pleci nicăieri si nici nu te ridici din pat până când doctorul Slater nu dă avizul. îmi face plăcere să am grijă de tine si, de altfel, te invitasem de când ne-am întâlnit la Susan.

- Este într-adevăr foarte amabil din partea dumneavoastră, dar acum, că sunt bolnavă, nu vreau să vă fiu o povară. Nu mi-am dat seama că Susan se mută atât de repede...

- Era firesc să te iau la mine. Din câte am auzit, era si timpul să aibă cineva grijă de tine. Nu stiu cum au putut acei oameni să te lase să pleci în starea aceea.

- Nu m-au putut împiedica şi nici eu nu mi-am dat seama că sunt atât de bolnavă. Mă gândeam să stau la Susan câteva zile până mă angajez undeva ca menajeră.

- Sunt sigură că vei găsi uşor de lucru, pricepută cum eşti, dar deocamdată ai nevoie de odihnă şi nouă ne face plăcere să te avem ca oaspete.

- Nu cred că mi-a mai spus cineva vreodată aşa ceva... E

adevărat, Madame se purta foarte frumos cu mine câteodată, dar şi eu aveam grijă de ea. Ah, Doamne, trebuie să se fi întors acasă şi sunt convinsă că ar vrea să ştie unde sunt.

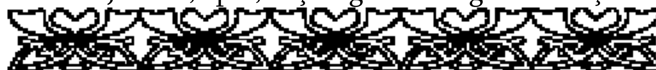
- Apropo, a fost un mesager, cel puțin aşa cred.

- Un mesager? Să fi fost Shane?

- S-a întâmplat alaltăieri, când Susan a plecat spre Cheshire şi noi ne-am dus s-o conducem. Acest domn a venit chiar înainte ca Susan să plece. Nu-l cunoştea. Era un domn foarte plăcut şi manierat. I-am spus că eşti bolnavă şi eu am grijă de tine. Părea foarte îngrijorat. I-am dat adresa de aici. A spus că-l cheamă Traborne.

- Christopher Traborne! exclamă Amy surprinsă, apoi nu i se mai păru ciudat, gândindu-se că poate Madame îl rugase să se intereseze de ea.

îi spuse doamnei Mellor că acel domn era avocatul lui Madam Jeneve, apoi, deşi îngrozită la gândul că şi

aceasta o va judeca gresit, se simți datoare să-i povestească incidentul care o determinase să plece. Răsuflă însă usurată când doamna Mellor se arătă indignată de atitudinea lui Kate.

Când doamna Mellor consideră că Amy se simte destul de bine, îi dădu plicul cu scrisoarea prin care domnul Traborne îsi anunța vizita, asa cum promisese.

Pe măsură ce citea scrisoarea, Amy se trase la față. Palidă, cu ochii plini de lacrimi si buzele tremurânde, reusi să spună în cele din urmă.

- Madame Jeneve a murit!

- Doamna la care țineai atât de mult? Oh, draga mea...

Doamna Mellor o luă pe Amy la pieptul ei.

- S-a întâmplat pe neasteptate, spuse Amy printre lacrimi. A făcut un infarct în timp ce era la Tunbridge Wells, la o prietenă. A murit chiar în ziua în care am plecat de la Mulberry Lawn. înmormântarea a fost acum o săptămână. Domnul Traborne m-a căutat pentru că se pare că Madame m-a menționat si pe mine în testament. Nu poate fi vorba despre o sumă mare, dar acest domn este foarte amabil si stie că sufăr mult din cauza morții ei.

- Discută cu el, draga mea. Şi, o mostenire e o mostenire, oricât de mică. Trebuie să fie vorba despre vreo bijuterie sau altceva la care ținea.

- Mi-a dat deja lanțul cu medalion. Mă gândeam cu tristețe că va trebui să-l vând.

- în nici un caz. Găseşte-ți de lucru dacă poți, dar aici vei fi întotdeauna bine venită. Ar fi cu atât mai bine dacă ai putea veni acasă în fiecare seară şi ai avea liber duminica.

- Sunteți prea bună cu mine. Nu voi putea niciodată să vă răsplătesc.

*

*   *

Două zile mai târziu, Amy discuta cu Christopher Traborne în salonul familiei Mellor. Amy, încă slăbită, nu-şi putea ascunde emoția în timp ce Christopher îi relata mai amănunțit circumstanțele morții lui Madame.

- N-a suferit deloc, a murit în somn. Doamna Thurston a fost anunțată printr-o telegramă şi a venit împreună cu fiul ei la Tunbridge Wells. A fost necesară o autopsie care să confirme cauza morții. Firma mea a fost anunțată şi am participat la funeralii. După aceea, m-am dus la Mulberry Lawn, dar am fost

informat că nu mai locuieşti acolo.

- Nu... am venit aici... Am fost bolnavă, altfel i-aş fi scris lui Madame să-i spun... dar... aşa e... murise

deja... Fireste, Madame a vrut să lase mostenire lucrurile ei personale si voi prețui orice lucru neînsemnat pe care mi l-a lăsat. Sunt foarte miscată de faptul că nu m-a uitat. Din câte stiu, avea puține lucruri, desi verisoara Kate a făcut aluzie, când i-am arătat lanțul cu medalion pe care Madame tocmai mi-l dăruise, la posibilitatea existenței mai multor bijuterii pe care le ține încuiate.

- Nu se însela. După moartea lui Madame, doamna Thurston a intrat în posesia cheilor acesteia si a descoperit colecția care, presupunea ea, îi aparținea de acum.

- O colecție?

- Şi încă una foarte mare, cu câteva piese de valoare remarcabilă.

- Niciodată nu le-a arătat... niciodată nu purta bijuterii... în afară de câteva.

- A lăsat toate bijuteriile domnisoarei Ruby Thurston, nu mamei acesteia.

- Nu cred că verisoara Kate s-a supărat sau că a fost prea surprinsă, pentru că Madame o prefera pe Ruby: e o fată foarte atrăgătoare si bună.

- Şi mie mi-a făcut aceeasi impresie când am cunoscut-o si sunt sigur că ar fi luat legătura cu tine. Acum, însă, a trecut si ea de partea mamei ei. Dar, ar fi mai bine să-ți spun pe scurt despre ce e vorba în testament, după care-l poți citi tu însăți.

- Prefer să aud de la dumneavoastră... adică... numai dacă mă interesează.

- Cu siguranță că te interesează, în calitate de principal beneficiar. într-un testament, sunt menționate mai întâi moştenirile de importanță mai mică. Domnul Shane Turston a primit o sută de lire, iar sora lui, bijuteriile. Alte obiecte cu valoare sentimentală au fost lăsate doamnei Marvel, prietena de la Tunbridge Wells şi doamnei Thurston. Se menționează, de asemenea, că datoriile doamnei Thurston - sumele substanțiale pe care aceasta le lua cu împrumut - se anulează. în cele din urmă, restul moştenirii îți aparține.

- Mie! Ochii lui Amy se umplură de lacrimi. Ce înduioşător. Am ținut sincer la ea.

- Şi ea la tine, domnişoară Donne, de aceea a şi dorit să-ți asigure viitorul. Madame Jeneve nu era deloc săracă.

- Dar credeam că trăieşte dintr-o rentă.

- Aşa a vrut să lase impresia familiei Thurston - ştia ea foarte bine de ce. Madame era o femeie de afaceri foarte abilă. A făcut investiții sigure şi profitabile, mărind foarte mult averea lăsată de soțul ei. Renta constituia doar o mică parte. Domnul Jeneve era foarte prosper şi a lăsat totul moştenire soției sale.

- Bine, dar nu era decât patiser, spuse Amy cu ochii mari de mirare. în familie se considera că făcuse o căsătorie sub nivelul ei.

- Poate că, pe scară socială, lucrurile erau într- adevăr asa. Dar domnul Jeneve era proprietarul a peste o duzină de

magazine. Avea ca partener pe fratele lui, căruia Madame Jeneve i-a vândut partea ei de afacere. Inițial, intenționase să-si lase averea rudelor ei prin alianță din Franța, dar în ziua în care ați venit împreună la mine la birou, s-a răzgândit si am redactat un nou testament, care i-a fost trimis ulterior pentru a-l semna. Asadar, poți fi sigură că n-a fost vorba de un impuls de moment. Mi-a spus că te avea de mult timp în vedere.

- îmi pare rău că n-am stiut că ținea cu adevărat la mine.

- Te-ar fi făcut mai fericită?

- Categoric. Ne simțeam bine una în compania celeilalte si îmi dădeam seama că mă place, dar nu mi-am imaginat că se gândeste la viitorul meu. Din ceea ce spuneți, trebuie să fie vorba de mulți bani.

- Aproape patruzeci de mii de lire după deducera taxelor.

- Nu se poate!... Verisoara Kate nu va crede niciodată că n-am stiut nimic.

- Din câte mi-am dat seama, doamna Thurston e o femeie foarte nerațională.

- Probabil!

- I-am spus foarte clar că n-ai privat-o de absolut nimic. Prin testamentul anulat, averea ar fi revenit cumnatului lui Madame.

- Nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Oricine în locul meu ar avea aceeaşi senzație de irealitate.

- în general, oamenii în această situație se obişnuiesc repede.

- Nu cred că va fi şi cazul meu... Verişoara Kate v-a dat,

probabil, cealaltă adresă, dar ştie că nu mai locuiesc acolo?

- în nici un caz nu va afla de la mine. Eu n-am dreptul să dau o astfel de informație decât cu acordul clientului.
- Nu v-au întrebat?
- Nu.
- îmi imaginez ce gândesc despre mine: că am urzit acest plan, că am câştigat încrederea lui Madame, descoperind că e bogată, apoi am influențat-o în hotărârea luată... Dar jur că n-am avut nici cea mai vagă idee. Singurătatea ne-a legat. Nu e nevoie ca doi oameni să facă parte din aceeaşi generație pentru a se simți apropiați.

- într-adevăr. Madame Jeneve era o doamnă foarte simpatică. întotdeauna îmi făcea plăcere să discut cu ea. Când am luat masa împreună atunci, a fost minunat, nu-i asa?
- Da...
- Poate că, în curând, îmi vei face plăcerea de a repeta experiența.
- Mulțumesc. E foarte amabil din partea dumneavoastră.
- Să spunem, peste o săptămână, dacă te simți bine. Durează câteva luni până când testamentul este omologat, dar dacă ai nevoie de bani, firma mea îți va putea da în avans orice sumă rezonabilă. Şi... sigur, nu e treaba mea, dar dacă-mi permiți să-ți dau un sfat, nu încerca să clarifici situația cu familia Thurston... cel puțin până când doamna Thurston se calmează si atunci, poate că va veni chiar ea.
- Sper că nu. A spus niste lucruri de neiertat. Nu vreau să-i mai văd pe nici unul din ei...
- Cel puțin, aici esti în mâini sigure...

*
*   *

Abia seara târziu Amy se mai linisti si începu să gândească rațional.

- Trebuie să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul. Este un lucru minunat pentru tine, dar ai şi multă responsabilitate în acelaşi timp, îi spuse doamna Mellor.

Responsabilitatea era, într-adevăr, mare. Simțea recunoştință, durere, dar şi furia de a fi fost jignită. Teoria ei era că invidia şi înverşunarea nu aduceau nimic bun, deci n-avea de gând să se lase pradă - acestor porniri. Viața este făcută din lumini şi umbre. Cel puțin, nu mai avea naivitatea de a-i idealiza pe Thurstoni. Ceea ce o durea cel mai mult era conştientizarea faptului că ei n-o iubiseră niciodată, altminteri Kate nu i-ar fi făcut atât de brutal dezvăluirea despre părinții ei, iar Shane, care trebuie să-şi fi aminti ceva din cele întâmplate, i-ar fi luat apărarea în fața lui Kate şi ar fi căutat-o.

Fusese îndrăgostită de Shane; e ciudat cum recunoaşterea acestui fapt îi adusese un sentiment de împăcare. De ce s-ar simți ruşinată? Era o dragoste care crescuse cu ea, făcea parte din ființa ei. Sigur că el n-o iubea. O dorise pe Stella - pe nimeni altcineva. Acum îşi dădea seama că existaseră unele indicii ale unei oarecare atracții pentru ea - înainte de acel incident. îl iubise, dar nu se aşteptase la nimic. Nu prevăzuse despărțirea de Stella şi nu-i dorise decât fericirea.

„Oricum, nu mai contează ce-si închipuie despre mine”, se gândi Amy. „îi voi uita. Voi călători, voi întâlni alți oameni.

Voi învăța, mă voi schimba, nu mă voi căsători cu primul vânător de zestre. De fapt, nici nu trebuie să se stie că am o mulțime de bani.

N-avea nici un plan concret, dar îsi dădea seama că are multe de învățat. îsi aminti că întotdeauna Kate se plângea că, din cauza morții soțului ei, Ruby nu putuse urma cursurile unei scoli de perfecționare pentru tinerele aristocrate. îsi aminti, de asemenea, că scoala era la Paris, la Versailles si că aparținea unei englezoaice aristocrate, Helena Willows.

în mintea lui Amy începea să se formeze un plan.

Capitolul 6

Poştaşul adusese un teanc de scrisori la Mulberry Lawn, dar Kate nu manifesta nici o intenție de a face vreo mişcare, cu atât mai puțin de a ridica acea corespondență care nu putea însemna altceva decât noi facturi de plată, care aveau să se adauge celor neachitate încă. Factura cea mai urgentă fusese plătită de Ruby cu câteva săptămâni înainte, specificând foarte clar că nu mai are cum să repete acel gest mult timp. Shane nu ştia nimic despre aceste probleme. Plătea săptămânal o sumă puțin mai mică decât cea pe care o dăduse Madame Jeneve şi-şi închipuia că este suficient pentru a acoperi toate cheltuielile casei.

Ce vină avea ea, Kate? Cei doi chiriaşi pe care-i acceptase, fugiseră într-o noapte, după luni de neplată a chiriei. Investițiile făcute nu mai produceau

dividende. Vânduse titlurile de valoare lăsate de soțul ei,

pentru a reinvesti banii, dar, în decurs de un an, descoperise că fusese escrocată si că persoanele răspunzătoare dispăruseră fără urmă. Următorul pas fusese ipotecarea casei. Aflați în imposibilitate de a achita ratele, chiar si după ce Ruby vânduse toate bijuteriile mostenite de la Madame, singura soluție era să vândă casa. Kate se încăpățâna încă să spere că nu vor primi oferte deoarece se simțea foarte atasată de locuința sa.

în cele din urmă, Kate luă totusi corespondența. Erau patru scrisori. Trei erau note de plată, la care nici măcar nu se uită; una dintre ele era pentru Shane de la agentul său literar care nu-i dădea niciodată vesti bune. Cu optsprezece luni în urmă, fuseseră toți trei entziasmați de cronicile favorabile la romanul lui, ca în curând să-si dea seama că acestea nu garantau deloc transformarea acestuia într-un best-seller. Oftă adânc si luă cea de-a patra scrisoare care-i era adresată ei: era un plic gros, cu hârtie de bună calitate, cu un scris clar, bine format, vag familiar. îl deschise si rămase privind uimită semnătura: Amy Donne.

- Ticăloasa!

Primul impuls fu să rupă scrisoarea, necitită. Hotărâse deja că toate necazurile îi fuseseră provocate de acea uneltitoare căreia îi fusese prietenă si o a doua

mamă. Sperase să nu mai audă niciodată de ea, dar curiozitatea învinse şi începu să citească. îi scria dintr-un hotel din Londra - un hotel scump, situat într-un cartier luxos.

Kate îşi dădu seama că trecuseră trei ani de la plecarea lui Amy. Acesta fusese începutul unei lungi serii de nenorociri.

*

*   *

Tot cu trei ani în urmă, Amy stătea, cu mâinile încleştate pentru a nu lăsa să i se observe emoţia, în biroul distinsei Helena Willows. Era o încăpere elegant mobilată, deşi cu un aer auster.

- îmi face impresia, spuse Helena Willows, că v-aţi înşelat asupra tipului de instituţie pe care o doriţi. Spuneţi că nu aveţi o instruire temeinică. Pe noi nu ne interesează să formăm acele calităţi fermecătoare care să constituie ABC-ul comportamentului în înalta societate, deşi acestea au şi ele valoarea lor. Mi-aţi scris o scrisoare neobişnuit de sinceră pe care am apreciat-o, altminteri v-aş fi spus de la bun început că nu e cazul să ne irosim timpul.

- Probabil v-aţi gândit că există totuşi o şansă.

- Poate că da, fie numai pentru simplul fapt că scrisoarea dumneavoastră e inteligentă şi aţi spus că vă

permiteţi să plătiţi taxele care sunt deosebit de mari. Am preluat această scoală acum cincisprezece ani, de la directoarea sub a cărei îndrumare lucrasem timp de sase ani. Doamna respectivă era o pionieră în materie: deplângea existenţa lipsită de orice ţel a atâtor tinere care mosteneau averi sau ai căror părinţi le pregăteau o viaţă de lux. Scopul era ca aceste fete să fie instruite pentru a putea avea propria lor carieră, nu pentru a juca un simplu rol decorativ în lumea mondenă. Acesta este în continuare scopul nostru. Ideea este încă întâmpinată cu reticenţă, desi există totusi suficient de mulţi părinţi si fiice dorind de la viaţă ceva mai mult decât succesul pe plan social prin căsătorie sau avere. Multe din elevele noastre s-au căsătorit si au întemeiat o familie, dar cu siguranţă că ar fi reusit în viaţă si altfel. Uite, de exemplu exploratoarea Miranda

Kreeze, sau Verity Gest care a făcut o carieră strălucită ca grădinar peisagist. Programa este limitată. Există cursuri de limbi străine, canto, bune maniere, dar cele interesate si de alte materii primesc îndrumarea corespunzătoare. Cred că acum înțelegeți.

- Da, si este exact ceea ce doresc. Vreau să învăţ, dar n-am avut niciodată ocazia.

- Ce doriți să învățați în mod special?

- Limbi străine. Franceza, spaniola, germana. Vreau să pot citi în aceste limbi - nu mă interesează

atât de mult accentul. Doresc, de asemenea, noțiuni de cultură generală şi să am capacitatea de a aprecia... e greu de explicat, dar simt că e necesar, cel puțin pentru mine, să mi se arate frumosul în artă, iar apoi să fiu lăsată să descopăr de ce acesta este considerat ca atare. Apoi - istoria; mă pasionează, dar am citit foarte puțin în acest domeniu de când am terminat şcoala. Şi, mai presus de orice, aş dori să învăț noțiuni de secretariat.

Helena Willows o asculta cu atenție şi cu un interes crescând, deoarece recunoştea la Amy o voință puternică şi o înclinație fanatică spre studiu.

- Intenționați să ocupați un post de secretară? Mi se pare ciudat pentru o tânără care a moştenit o avere şi, în plus, o instituție mult mai puțin pretențioasă decât aceasta v-ar putea asigura o astfel de pregătire.

- Ştiu, dar nu doresc numai atât. Şi apoi... am un motiv anume. Trebuie să dobândesc bun-gust şi discernământ şi, deşi sunt bogată, voi munci totuşi... din plăcere.

- Da, recunosc că aceasta este o rațiune de a exista.

- M-am gândit că poate voi găsi un post în domeniul editorial. Când am citit materialul dumneavoastră de prezentare, am văzut că se făcea aluzie la faptul că puteți ajuta studentele să-şi găsească de lucru, cu condiția ca acestea să fie merituoase.

- Ne străduim.

- Şi eu promit să nu vă dezamăgesc dacă mă acceptați.

Helena ezită puțin. Auzise deja ceva despre povestea lui Amy, însă nu-si amintea nimic despre verisoara acesteia despre care Amy îi spusese că i-a fost prietenă la scoală. Ceea ce era important, era că fata era inteligentă, serioasă si reprezenta o provocare, pentru că era mai în vârstă decât majoritatea elevelor de acolo si, spre deosebire de acestea, fusese supusă unui regim de privațiuni. Avea nevoie de ajutor si Helena hotărâse să i-l dea.

- Nu mai sunteți copil, dar dacă deveniți elevă aici, veți fi tratată ca un copil. N-avem multe reguli, doar în legătură cu orele fixe de masă, trezire si culcare. Nu se prea admit vizitatori. Vacanțele au durata normală. în timpul vacanțelor mai scurte, unele fete preferă să rămână aici. De asemenea, se pot aranja vizite în străinătate în scopuri culturale.

- Pentru mine, ar fi minunat. N-am un cămin, am puțini prieteni si nici o rudă.

- Mai este si problema îmbrăcăminții. N-avem o uniformă, dar în timpul orelor de curs trebuie purtate sarafane negre de in. Garderoba este supravegheată si chiar hainele noi nu se pot cumpăra decât sub supraveghere - indiferent cât de scumpe, acestea trebuie să fie simple.

Amy se îmbujora când Helena aruncă o privire spre haina ei din catifea, cu garnitură din blană şi la pălăria cu pană.

- Până nu demult, explică ea, dându-şi seama că era ceva în neregulă, am purtat hainele care nu i se mai potriveau, sau nu-i mai plăceau verişoarei mele. Aşadar, pentru mine a fost o experienţă nouă să pot cumpăra ce doresc pentru a arăta bine.

- Reacţia este firească, spuse Helena, zâmbind înţelegătoare. în curând, vei arăta bine în cu totul alt fel.

* *

Ruby coborî dintr-un automobil modern, spunând şoferului să vină s-o ia după câteva ore. Avea apartamentul ei în Londra, iar la Mulberry Lawn nu venea decât la sfârşit de săptămână.

- M-a surprins telefonul de la Shane. Nu mi-a explicat despre ce e vorba; a spus doar că e urgent necesar un consiliu de familie. Bine că n-am avut matineu. Unde e el?

- Vine în câteva minute. Elevii pleacă la trei şi jumătate, dar munca lui nu se opreşte aici, bietul băiat
- o capacitate atât de mare şi să fie nevoit să facă o muncă atât de ingrată, sub nivelul lui.

Ruby ridică din umeri. Se plictisise deja de compătimirile mamei lor. După ce romanul lui fusese acceptat si publicat, se dovedise a fi un esec comercial total, dar, după părerea ei, Shane nu trebuia să se lase dezamăgit, ci, dimpotrivă, să continue să scrie.

- între timp, nu-mi poţi spune tu de ce m-aţi chemat?

- Citeste asta.

Ruby tocmai terminase de citit când apăru si Shane.

- Surprinzător, nu? comentă el.

- Da, desi am avut întotdeauna un vag presentiment că ne vom mai întâlni cu Amy. Desi este o scrisoare de afaceri, e scrisă în termeni amicali.

- Nu vreau s-o văd, spuse Kate. Propune să vină duminică după-amiază, desi stie că nu e o zi potrivită pentru a discuta afaceri. Cel mai bine ar fi ca Shane să-i trimită o telegramă prin care să-i spună că ne pare rău, dar nu vom fi acasă. Afacerile se fac prin intermediul unui avocat. Oricum, nu intenționez să-i dau casa.

- Dar oferă un preț mult mai mare decât agenții nostri, spuse Ruby. Din moment ce tot o vindem, ce mai contează cine o cumpără?

- Pentru mine contează. Şi dacă tu si Shane n-ați insista, nici n-as vinde-o. As face într-asa fel ca s-o păstrez.

- Nu ştiu cum ai putea, mamă. Pur şi simplu nu dispui de banii necesari. Şi, în plus, e prea mare pentru tine şi pentru Shane şi n-o poți întreține doar cu ajutorul unei menajere.

- Se pare că nici unul din voi nu-şi dă seama ce înseamnă această casă pentru mine. Aici am locuit de la început cu tatăl vostru, amândoi v-ați născut aici; am trăit aici ani de fericire, înconjurați de prieteni. Nu pot să mă despart de aceste amintiri, deşi vouă vi se pare o prostie din partea mea.

- Nu este adevărat, încercă Shane s-o liniştească. Numai că, e mai bine să privim spre viitor.

- Nu văd nici un motiv. Vremurile care vin nu-mi aduc

nimic bun. Dacă tatăl vostru n-ar fi murit...

- Situația ar fi fost cu totul alta, spuse Ruby. N-ar fi trebuit să accept această legătură cu sir Luke Havowdeed, n-aş fi fost nevoită să-mi câştig singură existența, n-ar mai fi fost datorii de plătit, Amy n-ar fi fost alungată...

- V-am mai spus că n-am alungat-o pe Amy.

- încetează, Ruby. Ştiu doar că Amy a plecat pentru că aşa a vrut.

- Nu cred. Niciodată n-am auzit toată povestea...

- Ba da. Când Stella m-a părăsit, am băut prosteşte o sticlă întreagă cu whisky şi n-am mai ştiut de mine. Se pare că Amy a făcut vreun gest care a dezgustat-o,

apoi a avut un schimb de cuvinte cu mama pe această temă, totul a degenerat într-o ceartă, şi-a făcut bagajul şi a plecat.

- Mi-am pierdut răbdarea şi am acuzat-o că face prea mult caz pentru un fleac, spuse Kate.

- Trebuie să fi fost ceva mai mult. Nu era stilul ei să procedeze aşa. Dacă n-am fi primit vestea morții lui Madame chiar în dimineața aceea, m-aş fi dus după ea. Shane, chiar nu-ți aminteşti nimic din ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

- Spre ruşinea mea, nu. Şi eu m-aş fi dus s-o caut, măcar să-mi cer scuze, dar apoi am fost toți trei atât de indignați de testamentul lui Madame şi am văzut-o într-o altă lumină.

- Eram furioşi, recunoscu Ruby.

- Ne-a înşelat, comentă Kate. A spus că va locui la Susan Derby şi, când am trimis menajera acolo s-o anunțe de moartea Leonorei, casa era goală şi Susan plecase fără ea. Evident, avocatul care s-a ocupat de testament îi cunoştea adresa. Probabil că s-a simțit jenată de uneltirea ei, de aceea n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu noi. Eu, personal, n-o pot ierta.

- Nu e nevoie s-o ierți, spuse Shane. Nu trebuie decât s-o primeşti şi să te porți politicos. Oferă un preț extrem de bun şi ar fi o prostie s-o refuzi.

- Mă întreb de ce o vrea Amy, se gândi Ruby cu voce tare. Poate că vrea să se căsătorească şi să aibă o mulțime de copii.

- Oricum, planurile ei nu ne interesează, puse Shane capăt discuției. îi voi telefona si-i voi spune că o asteptăm cu plăcere duminică după-amiază. Apoi, dacă are intenții serioase, vom ruga agenții nostri să se ocupe de tranzacție.

- Dacă am mai astepta, poate că am primi o ofertă la fel de bună din partea unui necunoscut si situația n-ar fi atât de neplăcută, dar sunteți amândoi împotriva mea si nu pot să vă opun rezistență.

După aceasta, Kate se ridică si plecă.

- A fost un adevărat soc să aflăm că mama a împrumutat aproape cinci sute de lire de la Madame, spuse Ruby. Este normal că aceasta nu i-a lăsat mostenire banii. Ar fi fost ca si cum i-ar fi aruncat într-o fântână. Uneori, am impresia că am fost nedrepți cu Amy. Christopher Traborne a insistat asupra faptului că ea n-a stiut absolut nimic despre mostenire. E foarte posibil. Madame nu discuta cu nimeni despre afacerile ei. Dacă mama si Amy nu s-ar fi certat în noaptea aceea...

- Indirect, a fost vina mea, dar oricum, tot s-ar fi întâmplat. Am fost toți socați de testament.

- Da, desi bijuteriile au fost o adevărată avere pentru mine. Chiar după ce am dat mamei o parte din banii primiți după vânzarea lor, mi-a rămas suficient ca să mă pot descurca un timp îndelungat, până l-am cunoscut pe Luke...

- Legătura voastră e cunoscută?

- Celelalte fete probabil că-şi dau seama că există cineva. N-aş putea să locuiesc într-un cartier de lux din mai puțin de cinci lire pe săptămână, dar nimeni nu pune întrebări. Cele mai multe dintre ele se folosesc de astfel de prieteni bogați, deşi n-au o legătură fixă. Luke este foarte discret. între el şi soția lui nu mai există nimic de ani de zile. Ea este mai în vârstă decât el. Luke spune că n-o interesează relația noastră, dar, din mândrie, nu vrea să se afle. Dar nu există nici un risc în această privință, iar el mă iubeşte la nebunie.

- Dar tu, Ruby?

- Oh, Doamne, nu! Are peste cincizeci de ani. Dar țin la el. îmi pare rău că a trebuit să-i spun mamei, dar bănuia deja ceva. A fost şocată, dar am putut s-o mai ajut aşa. Mă întreb ce se va întâmpla cu ea, cum va suporta dezrădăcinarea...

- Va fi greu. Va trebui să-i asigur o sumă mică din venitul meu.

Ruby era extrem de recunoscătoare faptului că nu mai locuia cu ei.

Capitolul 1

Veni, în sfârsit, temuta zi de duminică.

Ruby sosise târziu sâmbătă seara, după spectacol, cu masina pusă la dispoziție de iubitul ei. Nu avea propria ei masină, pentru că sir Luke Havowdeed nu era excesiv de generos, cu toate că la începutul relației lor, Ruby fusese încântată de schimbarea produsă în viața ei. Fusese instalată într-o casă frumos mobilată, cu o menajeră si două ajutoare angajate de el.

Pentru ele, sir Luke era domnul Robinson. Era membru în Parlament, dar nu unul foarte cunoscut. Soția lui, de asemenea, era foarte retrasă, desi fiică de conte si făcând parte din lumea din înalta societate. Dar lady Malvina Havowdeed prefera să locuiască la țară si nu venea la Londra decât rareori; nu punea întrebări incomode soțului ei, iar cele două fiice ale lor erau căsătorite în străinătate.

Sir Luke spusese de multe ori că nu are constiința încărcată, pentru că relația lor nu face nimănui rău. Era îndrăgostit de Ruby, dar îi pretindea să ducă o existență linistită. Ruby respecta acest angajament; de altfel, era ambițioasă si hotărâtă să devină faimoasă si nici nu fusese atrasă în mod serios de vreun alt bărbat până atunci. în general, era mulțumită. Nutrea pentru protectorul ei o oarecare afecțiune, era apreciată la teatru, mergea la puține petreceri, la rândul ei nu organiza decât puține si putea fi văzută la câteva evenimente mondene selecte - curse de cai si diferite gale. Cât despre el, nu era îndrăgostit, ci mai degrabă mulțumit de ea. Se felicita pentru faptul că alesese o fată de familie bună, virtuoasă până când cedase insistențelor lui, ceea ce-i satisfăcea vanitatea, închipuindu-si chiar că-l adora.

în acea duminică dimineața, constientă de starea de degradare în care se afla casa, Ruby încercă să facă puțină curățenie înainte de venirea lui Amy.

- Să sperăm că Amy nu se va răzgândi când va vedea în ce hal e casa.

- De ce, doar nu e mult schimbată, replică Shane, care întotdeauna fusese cu capul în nori.

- Ba da; e degradată si neîngrijită, dar voi încerca să creez o atmosferă plăcută. Ce ciudat să facem atât de mult caz pentru venirea lui Amy!

- Crezi că a fost tratată rău? Părea întotdeauna fericită.

- Aşa era firea ei, dar sigur că am profitat toți de ea, Aveam din când în când mustrări de conştiință.

*
* *

Kate aştepta cu groază întâlnirea cu Amy. Ar fi preferat să vândă casa unui străin. îi era foarte viu în minte modul în care se despărțiseră. încă mai considera că avusese dreptate în tot ce-i spusese, dar recunoştea că exagerase. Dându-şi seama că Shane nu-şi amintea nici măcar că o văzuse atunci pe Amy, hotărî să nu-i povestească nimic. Şi apoi, fuseseră toți de acord că Amy uneltise pentru a primi moştenirea şi o catalogaseră drept hrăpăreață şi lipsită de inimă, pentru că nici măcar nu încercase să ia legătura cu ei. Kate ştia că nu venise din cauza ei. Tocmai de aceea era îngrijorată. Cum să se aştepte la înțelegere din partea lui Amy când aceasta nu găsise nici un pic la ea?

Dar nu voia să se lase deprimată. N-o va lăsa pe Amy să vadă că suferă şi că se teme. Indiferent ce se va întâmpla, va rămâne cu fruntea sus.

în cei trei ani câți trecuseră de când părăsise casa, Amy se schimbase atât de mult, încât Ruby se îndoia că ar mai fi

---

*
*

recunoscut-o dacă se întâlneau pe stradă.

îmbrăcămintae ei, deşi elegantă, avea o notă de mare simplitate şi distincţie şi figura ei avea delicateţea unei camee.

- Mă bucur că te văd, draga mea, spuse Amy, sărutând-o pe obraz fără nici o urmă de ezitare. Ştiam că atunci când ne vom revedea totul va fi ca înainte, totuşi, după atât de mult timp, n-am vrut să vin fără să mă asigur că sunteţi de acord.

Cum putuseră, se gândi Ruby, s-o considere o figură ştearsă, banală?

- Unde ai fost în tot acest timp?

- în Franţa, cea mai mare parte a timpului, dar am vizitat şi alte ţări. Acum şase luni m-am întors în Anglia, la Londra, unde lucrez... Un parteneriat în cadrul unei firme londoneze, explică Amy, ghicind nedumerirea lui Ruby. Este plictisitor să nu faci nimic. Aşa gândeai şi tu, îţi aminteşti? Erai foarte ambiţioasă.

- încă mai sunt.

Intrară amândouă în salon, unde Shane se ridică, în timp ce Kate stătea în fotoliul ei, foarte încordată.

- Dragă verişoară Kate, arăţi minunat. Nu te-ai schimbat deloc.

- Este un compliment? întrebă Kate circumspectă, bănuind mai degrabă că n-ar fi.

Faţă în faţă cu Amy, îsi redobândise curajul. Schimbarea pe care o constata nu i se părea decât de suprafaţă; în esenţă, Amy rămăsese aceeasi fată blândă dintotdeauna. Nu putea crede că venise să se răzbune pentru niste cuvinte pline de cruzime, e adevărat, spuse la mânie cu trei ani în urmă.

- Sigru că da. Nu te-am admirat întotdeauna? Madame îmi

spunea că te idolatrizez si acesta era adevărul. Dar, de ce nu? Mi-ai oferit un cămin si ai avut grijă de mine ani de zile. Ce sanse as fi avut, fără tine?

- Cândva am ținut la tine, Amy.

- Da, stiu... stiu... si eu m-am purtat urât, dar poate că nu chiar atât de urât cum îți imaginezi. Eram bolnavă, aveam temperatură când am plecat si nu prea stiam ce fac...

- îmi amintesc că erai răcită si te-am trimis la culcare, spuse Kate precaută, nestiind cât de mult vrea să destăinuie Amy.

- Și te-ai supărat când m-ai găsit făcându-mi ceai în mijlocul nopții si am intrat în stare de isterie, asa, din senin, m-am simțit în plus... totul a fost ca un cosmar. Nu-mi mai amintesc clar...

- Unde ai mers? întrebă Shane. I-ai spus mamei că te vei duce la Susan Derby. Erai atât de hotărâtă, încât mama s-a gândit că e mai bine să te lase să te linistesti, dar dimineața plecasesi deja. Simțind că are o responsabilitate față de tine, mama te-a căutat, dar nu erai acasă la Susan.

- Moartea bietei Leonora a complicat totul, spuse Kate. A trebuit să merg imediat la Tunbridge Wells.

- Sigur că da... Deşi ştiam că Susan şi soțul ei urma să plece, pe moment am uitat, cred că din cauza febrei. Mama lui Susan m-a luat la ea acasă şi m-a îngrijit - am avut gripă şi congestie pulmonară.

- N-am ştiut că ai fost atât de bolnavă, spuse Kate, cu o urmă de neîncredere.

- Nici eu nu mi-am dat seama. Dacă aveam mintea limpede, nu m-aş fi purtat aşa şi n-aş fi spus... nici nu mai ştiu exact ce am spus. Doar când m-am făcut bine am auzit de moartea lui

Madame şi de tot ce a făcut pentru mine. Am înțeles de la Christopher Traborne că erați foarte supărați pe mine şi am intenționat să vă scriu şi să vă explic că n-am ştiut nimic despre această avere, dar am tot amânat. Doar când am auzit că Mulberry Lawn e de vânzare m-am gândit că poate vă bucurați dacă o cumpăr eu şi nu ajunge la cineva străin. Of, Doamne! Nu mi-am ales momentul potrivit pentru a spune asta. în sfârşit... mă gândeam că ar fi minunat să luăm totul de la început...

Kate o asculta şi o privea cu atenție. Shane detensionă atmosfera, spunând pe un ton vesel:

- Acum, că ancheta a stabilit cauza incidentului, cred că amândouă vă simțiți mai bine.

- Şi ce s-a constatat? întrebă Amy privindu-l cu ochi limpezi.

- Că este vorba de o neînțelegere generală.
- Neînțelegerile se pot ierta, nu-i asa?
- Sigur că da. Trist este că aceasta a durat ani de zile. Ne-ai lipsit, Amy.
- Lucrurile s-au schimbat mult pentru noi de când ai plecat, interveni Kate. Am pierdut bani, am avut câteva dezamăgiri.
- Vor veni si unele compensatorii, sugeră Amy. Am citit cartea lui Shane - e minunată. Am văzut si unele cronici. Ar fi trebuit să fie un best-seller.
- Te asigur că n-a fost, spuse Shane.
- Da... mi-am dat seama, dar, dacă nu te superi, îți voi spune că n-am o părere prea bună despre editorii tăi. Sunt în declin, nu-i asa? Ai contract cu ei pentru a doua carte?
- Nu, dar deocamdată n-am scris decât primele capitole si,

când o voi termina, mă îndoiesc că editura va mai risca să-mi accepte încă o carte. Au fost în pierdere cu prima carte pe care mi-au publicat-o.

- Din fericire, spuse Kate, mai sunt si alte edituri.
- Nu pot decât să sper.
- Dar Ruby? Am văzut fotografia ei. Am fost încântată si am văzut si spectacolul de la Hilarity. Arăta superb, am recunoscut-o imediat, dar am fost dezamăgită că n-are un rol mai mare si apare mereu în grup.

- Nu e uşor să intri în corul unui teatru din West End, şi, pe deasupra, dublează într-un rol important, îi veni Kate în apărare.

întorcându-se din bucătărie unde mersese să prepare ceaiul, Ruby auzi această remarcă şi explică:

- Aveam de ales: ori asta, ori o companie itinerantă obscură. Şi în plus, voiam să rămân la Londra. Nici aici, acasă, lucrurile nu mergeau prea bine şi a trebuit să ajut. Dar, mi s-a promis un rol mai mare. Deşi poate nu-ți vine să crezi, e multă muncă. Trebuie să iau lecții de canto şi să exersez mult. Acesta este principalul motiv pentru care locuiesc la Londra. Mi-ar fi greu să ajung de aici.

- Dacă vrei într-adevăr să cumperi casa, Amy, ne-am putea muta mai aproape de Londra şi atunci am vedea-o mai mult pe Ruby, spuse Shane.

- Să vă mutați! Dar... de ce să vă mutați?

- Din moment ce vindem casa...

- Nu şi în cazul în care o cumpăr eu. Nici nu m-am gândit să vă dau afară. Cum v-ați putut imagina că aş face una ca asta?

- Bine, dar... începu Shane.

- Am oferit mai mult, îl întrerupse Amy brusc, ca să nu alegeți un alt cumpărător, dar am sperat că totul va fi ca înainte, adică să pot locui aici împreună cu voi toți. Mulberry Lawn va fi a mea, dar ce importanță are?

Kate scoase un țipăt. Continuase să toarne ceaiul, cu ochii ațintiți asupra lui Amy, până când îsi turnă pe mână, arzându-se.

- Vai, e vina mea. V-am socat, fără să vreau. Dar credeam că e de la sine înțeles. Cum să vreau casa dacă voi o părăsiți? îmi pare rău, dar nu mi-am imaginat că... De trei ani n-am mai avut un cămin si i-am simțit lipsa. Lucrez si sunt la birou cam trei sau patru zile pe săptămână, dar am mare nevoie de un cămin unde să mă întorc. Poate că ar fi trebuit să fac această propunere printr-un avocat, dar mi s-a părut o modalitate mult prea rece si nefirească. Nu vreau această casă decât dacă redevine cum a fost, mă rog, acest lucru nu va putea fi pe deplin posibil fără Madame si dacă Ruby locuieste la Londra...Dar, dacă stă acolo doar din cauza distanței, eu am masină cu sofer si se poate folosi oricând de ea.

- Nu te baza pe Ruby, spuse Shane. Are viața ei. Ai trăit într-un vis, Amy, dacă după trei ani de absență si tăcere te-ai asteptat ca totul să fie neschimbat.

- Nu puteam să mă astept la asa ceva, din moment ce însăsi casa e de vânzare. Ştiu că lucrurile au mers înainte: Ruby a devenit actriță, tu ai terminat cartea. Eu trebuia s-o dactilografiez, dacă-ți amintesti.

- Sigur că-mi amintesc. A fost un egoism din partea mea,

când stiam că ai atâtea de făcut.

- îmi place să am multe de făcut, să fiu ocupată. Am câteva planuri pentru Mulberry Lawn, dacă mi se îngăduie s-o cumpăr.

- Vom juca punând cărțile pe masă, spuse Shane. Mama nu-şi poate permite să refuze o ofertă atât de bună. Casa e ipotecată şi riscăm să nu mai avem drept de folosință asupra ei. Eşti sigură că intenționezi să faci acest lucru?

- Absolut sigură, dacă sunteți dispuşi să acceptați condițiile mele.

- Adică eu şi mama să continuăm să locuim aici?

- O spui ca pe ceva foarte neplăcut. Vrei să locuieşti în altă parte? Vrea verişoara Kate să locuiască în altă parte? Nimeni nu poate fi sigur de viitor. Sigur, te poți căsători, dar nu cred că e bine să încheiem un acord pe termen scurt. îmi displace ideea ca verişoara Kate să fie dată afară din casa ei. Aş încerca s-o fac să arate aşa cum era şi te pot ajuta şi pe tine, Shane, la noua carte.

- După cum ți-am spus, am scris doar primele capitole. îți aminteşti că mi-ai sugerat o dată ideea de a medita elevi? Ei bine, ți-am urmat sfatul şi niciodată n-am mai puțin de douăzeci de leneşi pe care reuşesc să-i fac să ia examenul de admitere.

- Se iroseşte cu această muncă, interveni Kate şi nu mai are timp să scrie.

- îmi pare rău că s-a dovedit a fi un sfat atât de rău.

- Dacă am putea fi siguri... începu Kate, apoi tăcu.
- Siguri de ce?
- De tine.
- Nu înțeleg. Nu cer nimic extraordinar. Cumpăr casa, dar nu dacă urmează să locuiesc singură în ea. Sunt sigură că tu si Shane nu vreți să fiți dezrădăcinați. Vom păstra camera lui Ruby, pentru când poate să vină să stea cu noi. De ce să nu încercăm timp de un an? Apoi, dacă nu ne place, putem merge fiecare pe drumul lui. Voi vinde casa.
- Probabil în pierdere, se simți Shane dator s-o avertizeze.
- Nu neapărat... Sunt necesare unele reparații. Se impuneau chiar de acum trei ani, dar acum, ele se pot face.
- Sună prea frumos ca să fie adevărat, spuse Ruby care tocmai venise cu un platou cu sandvisuri.
- Dar poate fi adevărat chiar din această clipă, dacă sunteți de acord.

*

* *

- Presupun că au fost de acord, spuse Christopher Traborne mai târziu, în aceeasi zi.

Amy se întorsese la hotel şi acum discutau amândoi într-un colţ liniştit al hotelului. Cinaseră împreună, dar preferau acest loc mai retras pentru a discuta lucrurile importante.

- Ca să salveze aparenţele, verişoara Kate a cerut un răgaz de douăzeci şi patru de ore ca să se gândească, dar cum ar putea să refuze şi de ce? Pentru ei, este o ancoră de salvare. Chiar de acum trei ani, Mulberry Lawn trebuie să fi arătat destul de ponosit, deşi, neavând un termen de comparaţie, nu-mi dădeam seama. Dar acum arată mult msai rău, deşi sunt convinsă că Ruby s-a străduit să dea o aparenţă cât mai îngrijită înainte să vin. Verişoara Kate a făcut nişte investiţii care au ruinat-o, are datorii, nu poate plăti salariile serivitorilor, a încercat să ia chiriaşi, dar şi aceştia s-au dovedit a fi nişte escroci, în consecinţă şi-a pierdut poziţia în societate. Este pretenţioasă şi snoabă, aşa că va fi ca un dar ceresc pentru ea să poată plăti ipoteca şi să mai aibă şi bani în bancă.

- Va începe curând să-i cheltuiască prosteşte.

- N-avem ce face, dar cred că există o modalitate de a o tempera. Shane va insista să-şi plătească partea de cheltuieli. Va fi nevoit să continue să mediteze elevi câtva timp, deşi ar fi mai bine să se concentreze asupra scrisului. îl pot ajuta la partea de dactilografiere, îl voi încuraja şi dacă şi a doua carte va fi la fel de bună ca

prima, sau măcar pe jumătate la fel de bună, nu va fi nici o problemă să fie publicată. I se va face publicitate, vor fi cronici favorabile si se va vinde. Putem reedita si primul roman.

- Susții în continuare că este un roman excepțional?

- Chiar este, Chris. Eram încă în Franța când cartea a apărut si am cerut unei agenții de presă să-mi trimită cronicile: toate lăudau cartea. Dar editura la care a apărut n-a fost cea mai potrivită. Prima ediție a fost într-un tiraj mic si când s-a epuizat, nu s-a făcut nici o reeditare. Acum, romanul e aproape uitat.

Christopher îi privea fața strălucitoare când făcea aceste planuri pentru Shane. îsi dădea seama că succesul acestuia ar fi fost împlinirea unui vechi vis al ei.

- încă îl mai iubesti?

- Cine a spus că l-am iubit vreodată?

- Copila mea dragă, lucrul acesta a fost clar pentru mine cu mult timp în urmă. M-ai rugat să mă mai interesez ocazional de familie, ceea ce a fost destul de usor din moment ce, în calitate de avocat al lui Madame, păstram legătura cu avocații familiei Thruston, dar când am venit să te văd în Franța, interesul tău se concentra asupra lui Shane Thurston.

- Nu cred că l-am iubit vreodată ca femeie matură; ca adolescentă, l-am idolatrizat, dar asta e cu totul

altceva. Eram devotată întregii familii, am crezut în talentul lui şi ruptura de ei a lăsat o rană nevindecată. împăcarea cu ei mă va face foarte fericită.

Christopher îşi dădea seama că acesta e adevărul, dar nu ştia dacă e tot adevărul. Deşi el şi Amy deveniseră prieteni apropiaţi, nu i se spusese niciodată cauza iniţială a certei cu familia Thurston. N-avea însă nici o îndoială asupra faptului că Amy făcuse cursul de secretariat, învăţase tot e se putea în legătură cu munca de editare şi devenise parteneră în cadrul unei noi companii în ascensiune, numai pentru a deveni un factor important în viaţa lui Shane Thruston. Ce putea alimenta această obsesie, dacă nu dragostea?

- Dar fata? Este foarte frumoasă. Amândoi am fost de acord asupra acestui lucru când am văzut *Petronella,* dar nu cred că are mari perspective în corul unui teatru de revistă.

- Aşa se pare. Am impresia că s-a sacrificat.

- Pentru familie?

- Cred că da. A fost modul cel mai rapid şi mai uşor de a câştiga bani. Mai are şi alte colaborări care probabil că sunt bine plătite, din moment ce poate locui în cartierul St. John’s Wood.

Christopher avea deja o bănuială, dar se abţinu s-o împărtăşească lui Amy. Aceasta era o fată inteligentă, cu o minte vizionară, însă ciudat de candidă. Tocmai

aceasta o făcea să i se pară adorabilă si n-ar fi schimbat nimic în felul ei de-a fi, dar asta însemna, de asemenea, că putea cădea cu usurință în tot felul de capcane.

- Acum, că esti hotărâtă să salvezi această familie, sper, pentru tine, ca totul să decurgă fără nici o piedică, desi aceasta îmi zădărniceste temporar speranțele, pentru a treia oară.

Amy se simți vinovată. N-ar fi trebuit să-l lase să ajungă la o declarație, dar fusese luată din nou prin surprindere. Crezuse că de acum Christopher se va mulțumi cu o prietenie.

- îmi pare rău.

Christopher zâmbi.

- Prima dată erai încă la Versailles; m-ai refuzat, dar nu categoric. Ai spus că nu esti pregătită încă pentru căsătorie. Când te-am cerut din nou în căsătorie, un an mai târziu, urma să pleci pentru câteva luni la Viena. Răspunsul tău a fost acelasi: planurile tale nu includeau un soț. De fiecare dată s-a întâmplat cu câteva luni înainte de Crăciun, moment care s-a dovedit a fi cu ghinion pentru mine. De data aceasta voi face o schimbare - voi face o nouă tentativă, fie la începutul toamnei, fie la începutul primăverii. Asa, cel puțin voi fi scutit de a mă mai plimba prin frig prin fața vitrinelor bijutierilor, în căutarea unui inel pe care să-l adaug darului meu de Crăciun, întrebându-mă dacă preferi smaralde sau diamante.

- Aş recomanda primăvara, acesta fiind anotimpul care invită la iubire.

- Ai dreptate. Voi încerca primăvara.

- Dar nu cea care vine; mai sunt doar câteva luni.

- Aha! Ştiam eu că îmi întinzi o cursă. Asta îţi dă un răgaz mai mare decât cel de un an la care ai dreptul, scumpa mea.

Era prima oară când i se adresa aşa.

- Câteodată cred că nu vorbeşti serios. Ai putea avea un şoc dacă aş accepta.

- în nici un caz, Amy. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut, deşi, fireşte, n-am recunoscut de la început că e vorba de un sentiment atât de puternic. Atunci, când ai însoţit-o pe Madame în biroul meu mi-a spus că, deşi nu plecase cu intenţia de a redacta un nou testament, ceea ce ai făcut pentru ea chiar în acea dimineaţă, salvându-i viaţa, a făcut-o să ia o nouă hotărâre. Până atunci, intenţiona să lase, printr-un codicil, lui Ruby bijuteriile, iar ţie o mie de lire. Madame îmi povestise ceva din existenţa ta ingrată şi m-am bucurat că, mai devreme sau mai târziu, chinul tău avea să se sfârşească. Pentru mine, ai fost de la bun început o apariţie încântătoare. Dar sunt un tip răbdător şi perseverent, după cum probabil că ţi-ai dat seama deja.

Il privi lung, cu ochi limpezi. îi plăcuse de el de la început şi avea pentru el o afecţiune sinceră. Se

gândea uneori că n-ar fi surprinsă ca această afecțiune să se transforme în dragoste. Era convinsă că nu va mai întâlni niciodată un bărbat cu atâtea calități.

- Ar trebui să doresc să te îndrăgostesti de altcineva.

- Dar nu doresti asta.

- Trebuie să duc la bun sfârsit ce mi-am propus, Chris, desi nu sunt sigură dacă merită sau nu. Nu stiu care va fi rezultatul, dar am convenit ca termen un an de zile. Motivele mele sunt destul de confuze si nu vreau să discut despre ele.

- Foarte bine, dar contez pe tine că-mi vei spune atunci când nu mai există nici o speranță pentru mine. Până acum, am tot avut cât de cât o vagă speranță.

- Asa este. N-am respins categoric cererea ta; poate că ar fi trebuit s-o fac, dar nu stiu... pur si simplu, nu stiu.

- Oricum, de câte ori ne-am întâlnit, am fost fericit.

- Şi eu.

- înseamnă că nimic nu s-a schimbat, spuse el, luând-o de mână. Nu voi spune că-ți înțeleg motivele - nici măcar ție nu-ți sunt clare. Dar acest lucru e mai puțin important decât faptul că ne înțelegem.

Capitolul 8

Coborând scările, Kate auzi bătându-se la maşină,

ceea ce însemna că Amy era acasă.

Zilele în care Amy era la birou erau cele mai bune pentru Kate, cu toate că şi atunci avea unele nemulţumiri. Nu putea explica exact de ce, dar o irita faptul că era servită, că nu mai răspundea de gospodărie şi de cheltuieli. Singurul motiv pentru care se plângea era că Amy devenise stăpâna casei.

Patru zile pe săptămână, Amy se urca în maşina ei şi pleca dimineaţa devreme la birou. Maşina ei cu şofer era considerată o noutate în localitate, iar de către Kate, o extravaganţă. De altfel, îi şi spusese părerea ei, dar Amy o ascultase politicos, nu răspunsese nimic, dar nu-i urmase sfatul; nu-i urma nicidată sfatul.

în mod tacit, o făcea pe Kate să se simtă lipsită de importanţă. Acum, totul se concentra în jurul lui Amy

- tocmai Amy, care fusese considerată cea mai lipsită de importanţă din casă. Acum, ea făcea modificări si introducea pe rând tot ce însemna confort modern. Asa cum se întâmplase cu telefonul, de exemplu. Amy completase formularele si numărul fusese introdus în cartea de telefon pe numele ei, pe când Kate se asteptase să apară ea sau măcar Shane. Kate nu putea asocia adresa de la Mulberry Lawn decât cu propriul ei nume, asa cum apăruse pe cărţile ei de vizită luxoase, atâţia ani, cât avusese zi fixă de primire. îsi amintea cu nostalgie de acei ani, cei mai frumosi din viaţa ei. Totusi, nici acum n-avea motiv să se plângă. Era răsfăţată si nu trebuia să-si facă griji pentru nimic,

de când Amy îi angajase pe soții Mellor, ca administrator si majordom. Serviciul lor ireprosabil - de calitate excelentă si cu precizie matematică - stârnea admirația prietenelor ei care îsi reluaseră obiceiul de a o vizita, ca altădată.

Kate tocmai iesea să se plimbe, când Amy coborî scările cu un teanc de hârtii în mână.

- Au plecat toți, spuse Kate, bănuind că Amy intenționa să meargă la pavilionul din grădină, unde Shane îsi ținea orele. Shane îi duce adesea pe băieți în scurte plimbări pentru a le stimula imaginația. Pari obosită, Amy.

- Chiar sunt. Am corectat primele capitole din cartea lui Shane - de fapt, am făcut câteva notații care sper să aducă unele îmbunătățiri.

- Ai calificarea necesară pentru a emite astfel de opinii?

- Sper. Am făcut un curs şi acum fac toată partea de corectură pentru firmă. Sper să-i putem publica această a doua carte, dar sunt de acord cu tine că se iroseşte prea mult dând aceste meditații. Eu am încercat să-l conving să renunțe, dar spune că aceasta îi dă independență financiară. Dar există în bancă bani de pe urma vânzării casei şi pe numele tău şi al lui Shane, aşa că, de ce...?

- Nu foloseşte o parte din ei? Nu prea ştiu. Shane spune că acei bani reprezintă un capital de care nu trebuie să ne atingem.

Personal, lui Kate îi displăcea faptul că nu putea

retrage nici o sumă de bani fără contrasemnătura lui Shane. El câştiga suficient pentru a achita partea lui de întreținere, iar Ruby, când venea acasă, le aducea întotdeauna delicatese. Amândoi copiii ei, se gândi Kate cu mândrie, erau independenți, deşi prefera să uite sursa bunăstării lui Ruby.

- N-ai putea să-l convingi pe Shane să renunțe la elevi?

Era prima rugăminte venită din partea lui Amy şi Kate, satisfăcută, se îndreptă spre living, ca să continue discuția acolo, nestingherită.

- Pot să încerc, dar dacă tu n-ai reuşit, ce şanse am eu?

- Nu stiu... îmi este destul de penibil să discut despre bani cu Shane.
- Bine, dar nimeni nu discută cu mine probleme financiare.
- Nu vreau să mi se plătească, dar dacă Shane insistă... Shane ar putea utiliza o parte din capital, deoarece s-a stabilit la ultima sedință în cadrul firmei să retipărim primul lui roman, ceea ce-i va aduce un venit.
- Nu i-ai spus toate acestea?
- Ba da, dar... As vrea să pot discuta sincer cu tine.
- Ce te împiedică?
- Trecutul, presupun.
- Chestiunea e deja uitată, nu-i asa?
- Evitată si trecută sub tăcere, ceea ce mă face să

nu mă simt în largul meu cu Shane. Nici unul din noi n-am amintit nimic despre cauza plecării mele si cred că el ar fi trebuit s-o facă, măcar pentru a detensiona atmosfera. Probabil că încă mai crezi că eu am fost de vină, dar ți-am spus adevărul încă de atunci. Cred că el ar fi trebuit să recunoască măcar în fața ta, sau față de Ruby. Nu stiu cât i-ai spus ei...

- Foarte puțin. Ruby crede că ne-am certat pentru că Shane, amețit de băutură cum era, te-a dezgustat si eu i-am luat apărarea. E adevărat că bănuieste că a mai fost si altceva, dar este numai o bănuială. Cât despre Shane, nu-si aminteste nimic.

- Nimic?
- Absolut nimic. Dacă şi-ar fi amintit, şi dacă ceea ce susții tu e adevărat, şi-ar fi cerut scuze. Dacă şi-ar fi amintit ceva, n-ar fi acceptat să locuim iar împreună.
- Nu mă vei crede niciodată, nu-i aşa?
- încerc să nu mă gândesc.
- Nu cred că eşti prea mândră de modul brutal în care mi-ai vorbit despre părinții mei.
- Recunosc că a fost o cruzime din partea mea, dar fusesem şocată. îmi dădusem seama că-l plăceai pe Shane. îl doreai şi este clar că ai continuat să-l doreşti în toți aceşti ani cât ai fost plecată. Ai fost şireată, Amy, după cum ai procedat şi cu Leonora şi cu el.
- Nu e adevărat, deşi n-am cum să dovedesc. Credeam că n-am să te pot ierta pentru asta, dar uite

că am reuşit. Ce n-am iertat încă, este ceea ce ai spus despre mama şi tata...

- Am exagerat. Nu ştiam nimic despre tatăl tău, decât că era căsătorit şi actor şi că Freda s-a despărțit la puțin timp de el.

- A murit.

- De unde ştii?

- Am angajat pe cineva care să cerceteze cazul. A fost primul lucru pe care l-am făcut când am avut banii de la Madame. Tatăl meu se numea Torquil Brune; era de origine franceză şi un actor bun, care jucase în

companii renumite. Era deja bolnav când mama l-a cunoscut. Soția îl părăsise si el se angaja unde putea. A fost o dragoste foarte mare între mama si el. A murit cu câteva săptămâni înainte de a mă naste eu, iar când aveam mai puțin de o lună, a murit si mama.

- Ce poveste tragică... spuse Kate, profund impresionată, pentru că, asa nesăbuită si superficială cum era, avea totusi inimă bună.

- Mă asteptam, să fi fost vorba de o tragedie. A fost o usurare pentru mine să aflu adevărul. I-am înțeles. N-aveam nici un motiv să-mi fie rusine de ei, cu toate că această descoperire nu modifică statul meu cu nimic.

- Dar asta nu va însemna absolut nimic pentru cineva care ține la tine, si, de altfel, nici nu trebuie să se afle. îmi pare rău că ai fost atât de afectată de

povestea asta. Nimeni nu va afla de la mine. Nici chiar dacă tu si fiul meu...

- Presupun că am fost îndrăgostită de el, asa cum orice fată iubeste pentru prima dată, dar totul s-a terminat acum. A rămas doar interesul meu pentru cariera lui, ca de altfel si pentru cariera lui Ruby - întotdeauna i-am considerat ca fiind familia mea, tot asa cum această casă a fost căminul meu. Am vrut să-l ajut pe Shane, dar pentru aceasta a trebuit să învăț. Când am fost la Viena, i-am cunoscut pe soții Daintree,

cei care au pus bazele acestei edituri care intenționează să publice numai cărți cu valoare literară. Căutau un partener şi, după ce Christopher Traborne a cercetat și a considerat că afacerea e sigură, am intrat în acest parteneriat. Am ştiut că romanul lui Shane a fost bine primit de critică. Apoi, am văzut anunțul legat de scoaterea la vânzare a casei. Acum vezi cum totul părea să se lege... ca şi cum era predestinat?

- Putea să pară şi ca o ocazie să te răzbuni.

- Pe tine?

- Pe cine altcineva? Copiii mei ar fi fost îngroziți să afle că te-am dat afară, mai ales când erai bolnavă, deşi n-am ştiut că erai atât de bolnavă.

- Nu m-ai dat afară. A fost dorința mea.

- în orice caz, n-am făcut nici un efort pentru a te opri. Când te-ai întors după trei ani, oferindu-te să

cumperi casa la un preț pe care nu-mi puteam permite să-l refuz, dar punând anumite condiții, numai noi două ştiam că e vorba de şantaj.

- Şantaj?

- Nu te preface! Trebuie să-ți fi făcut mare plăcere să mă vezi în situația aceea. Deşi în mod tacit, problema se punea astfel: dacă voi ceda, nu vei spune nimic care să poată duce la o ruptură între mine şi copiii mei. Nu tu erai acum ruda săracă, la bunul meu plac; rolurile s-au inversat.

- Niciodată nu m-am gândit să-i spun ceva lui Shane sau lui Ruby. în ceea ce priveste restul... nu stiu...

- Dacă ăsta e adevărul, e timpul să te înțelegi pe tine însăți.

După care Kate se ridică, îsi aranjă pălăria si iesi.

Rămasă singură, Amy se simți complet epuizată. Nu mai simțea de mult timp nici un fel de ură pentru Kate. Probabil că n-o va putea convinge niciodată că nu mințea. Dar, până la urmă, de ce să-i pese de părerea acestei femei care îsi adusese familia în pragul ruinei? Shane, cu siguranță că nu stiuse nimic de existența multor datorii neachitate, frustrat cum era de imposibilitatea de a-si dezvolta talentul. Cât despre Ruby... devenise un mister pentru Amy cum de se mulțumea doar să fie una din fetele frumoase din corul unui teatru de revistă. Shane o avertizase că

lucrurile se schimbaseră mult. într-adevăr, tot ce se întâmplase înainte de plecarea ei părea undeva foarte departe. Furia ei împotriva lui Kate se transformase în regret: o umilise în mod constient si acum îi părea rău, mai ales că îsi amintea si de momente de bunătate din partea acesteia. Oftă din greu. Shane, intrând pe neasteptate, fu surprins s-o găsească în starea aceea.

- Aş vrea să renunţi să mai dai lecţii.
- Oricum începe vacanţa de vară peste câteva zile, aşa că voi avea două luni de libertate în care voi putea lucra la cartea mea bineînţeles, dacă, din cât ai citit, crezi că merită să continuu.
- Sigur că da, însă aş vrea să discutăm despre primele capitole. Când crezi că va fi gata cartea?
- Dacă totul merge bine, în două luni.
- îţi promit că nu vei întâmpina nici un obstacol.
- Doar nu eşti Dumnezeu, Amy, spuse el amuzat. Cum poţi oferi garanţii împotriva bolilor, accidentelor, chiar a morţii!
- Trebuia să precizez: îţi promit, atât cât este omeneşte posibil. De ce eşti ironic cu mine?
- Nu sunt şi nu mă amuz. Mi se pre trist că Amy cea de acum trei ani, care ţinea la noi ca la nişte fiinţe, acum ne manevrează ca pe nişte marionete.
- Nu merit să vorbeşti aşa cu mine.
- Probabil că ne preferi sub forma unor marionete maleabile, în loc de brutele egoiste de

altădată; totuşi, am ținut la tine şi ne-a fost dor de tine când te-am pierdut.

- Când m-ați pierdut! Ce efort ați făcut să mă găsiți?
- Nici unul.
- Şi atunci...?
- Și eu şi Ruby am fi plecat să te căutăm dacă n-am fi aflat de moartea lui Madame. Când ne-am întors, am

fost anunțați că tu esti mostenitoarea si atunci, pe drept sau pe nedrept, am considerat că e de datoria ta să iei legătura cu noi. Am avut toți unele îndoieli asupra ta si apoi nu te-am căutat din mândrie, pentru că n-am vrut să crezi că intenționam să-ți cerem ceva. Ai dispărut din viața noastră pentru că asa ai vrut.

- Nu înțelegi.

- De ce nu explici? Ai dat doar câteva informații sumare. Ai fost în Franța, la Viena, unde i-ai cunoscut pe soții Daintree cu care ai încheiat un parteneriat, ai studiat limbi străine, istorie, stenografie, dactilografie si multe altele. Dar unde ai stat, ce prieteni ai avut, în afară de familia Daintree si de Christopher Traborne?

- Ti-as fi spus dacă m-ai fi întrebat, desi mă bucur că mama ta n-a făcut-o, pentru că s-ar fi simțit ofensată să afle că Helena nu-si mai amintea nimic despre ea - acea Helena care are la Versailles o scoală pentru fete din înalta societate.

- Acum înțeleg de ce ai fost atât de rezervată, spuse Shane, izbucnind în râs. Biata mama, ce lovitură

pentru vanitatea ei! Frumos din partea ta că nu i-ai spus.

- N-am vrut s-o rănesc, spuse Amy, surprinsă de a recunoaste acest adevăr referitor la Kate.

- Mai ales că, dacă pentru mine si Ruby ai mai păstrat puțină afecțiune, pentru mama nu cred că ai deloc.

- Tot atât cât are şi ea pentru mine.

- Eu ştiu...? Oricum, nu contează. Cu atât mai mult e lăudabil faptul că te porți frumos cu ea.

- Mă faci să mă îndoiesc că aş fi făcut ceva bun pentru vreunul din voi.

Cu ochii plini de lacrimi, Amy ieşi repede din cameră, înainte ca Shane s-o poată opri. Era prea mult pentru o singură zi.

*

*   *

Kate merse încet până la biserică. Nu era slujbă, dar intră pentru a medita, după cum spunea James Dominick, preotul. Acesta era un bărbat înalt, uscățiv, care încerca să-şi revină după moartea soției sale. Kate fusese prietenă cu aceasta, tot aşa cum şi Stuart Thurston fusese prieten apropiat cu preotul.

- Chiar voiam să discut cu tine!

- Adevărat? Asta înseamnă că te pot ajuta cumva?

- Da, dar îmi face plăcere să te văd nu numai pentru asta. Acum, bănuiesc că ai timp mai mult şi voiam să te întreb dacă nu vrei să preiei standul cu cusături în cadrul bazarului de luna viitoare. Miranda

se ocupa de el şi era foarte important pentru ea. De aceea m-am gândit că tu ai fi cea mai îndreptățită s-o înlocuieşti.

- Desigur. O voi face cu plăcere.

James Dominick o privi cu atenție. Desi problemele ei financiare luaseră sfârsit, părea departe de a fi fericită.

- E ceva în neregulă? o întrebă el cu blândețe.

- Nu cred... am fost foarte norocosi că Amy ne-a ajutat când totul părea pierdut, dar... of, James...

- Esti obosită, Kate. Vino la mine acasă să bem un ceai.

- Mulțumesc, e foarte amabil din partea ta.

După un sfert de oră, în fața cestii cu ceai si a feliei de pâine prăjită, James Dominick îi puse aceeasi întrebare ca si multora din enoriasii săi:

- Nu vrei să-mi povestesti?

Era o invitație pe care Kate o dorise de mult timp. Cu nimeni altcineva n-ar fi putut vorbi atât de deschis.

- Câteodată, începu ea, simt că nu mai pot continua asa.

Capitolul 9

După câteva zile, Christopher Traborne fu invitat la cină la Mulberry Lawn şi pentru prima oară o văzu pe Amy într-un decor familial.

Ultima oară când vizitase această casă, Amy lipsea şi el fusese primit cu răceală. îşi amintea de salonul

supraaglomerat cu mobilă şi tablouri şi de indignarea lui Kate care o acuza pe Amy că procedase necinstit. Seara aceasta era însă cu totul diferită.

Fusese o zi caniculară şi înăuntru era o răcoare plăcută. Meniul era adecvat vremii, iar serviciul, impecabil. Kate stătea în capul mesei, loc pe care Amy insistase să şi-l păstreze; nu era însă vina ei dacă pentru Kate, semnificația aceasta era lipsită de conținut. De data aceasta, însă, Kate era mai amabilă, mai binevoitoare, mai entuziastă decât de obicei.

Schimbarea nu trecu neobservată pentru Amy, numai că aceasta nu-i cunostea cauza: n-avea cum să stie de mărturisirea făcută lui James Dominick si nici de standul atât de râvnit de toate celelalte doamne, de care avea să se ocupe Kate, sporindu-si astfel prestigiul în cadrul comunității. Făcea deja planuri, se simțea importantă.

Pentru Christopher, care mai avea încă în memorie imaginea acelei Kate ofensate, furioase si revoltate din cauza nedreptății pe care considera că i-o făcuse Madame, Kate cea de acum era de nerecunoscut. Iar când în discuție se aminti în treacăt de Madame, Kate se arătă nostalgică si plină de regret, spunând că încă îi mai simțea lipsa si că mult timp, când venea acasă, Ruby considera că nici casa nu mai e aceeasi fără ea.

Venind vorba despre Ruby, si el si Amy erau de acord că jucase foarte bine un rol principal al actriței

pe care o dubla si care se îmbolnăvise.

- Ne-am întâlnit si am discutat puțin acum câteva zile, spuse Christopher. Luam masa într-un mic restaurant din Soho, puțin cunoscut desi foarte select, când, spre surprinderea mea, domnisoara Thurston a intrat cu un client al meu, sir Luke Havowdeed. Când am plecat, am trecut pe lângă masa lor si, cum domnisoara Thurston mi-a zâmbit, m-am oprit si am discutat puțin.

- Da... familia Havowdeed şi soțul meu se cunoşteau şi îmi amintesc că am auzit-o pe Ruby spunând că s-a întâlnit cu sir Luke de câteva ori. I-a spus că a cunoscut-o când era mică şi că fusese un admirator al tatălui ei şi chiar o invitase la prânz întro zi.

Amy fu cea care schimbă subiectul, deşi fără vreo intenție anume.

- Pearson, şoferul meu, se căsătoreşte în toamnă şi pleacă la Brighton. Nu voi angaja altul. Pearson mă învață deja să conduc. Am construit un garaj în grădina din spate. Deşi verişoara Kate nu agreează ideea, eu îi tot spun că femeile şofer vor deveni în curând ceva cât se poate de comun.

- Mie tot nu mi se pare o idee prea bună, spuse Kate fără prea mare interes însă, deoarece remarca lui Christopher despre Ruby, precum şi propria ei minciună spontană, o şocaseră. Dacă şi alți cunoscuți ai familiei o vedeau pe Ruby? Nu era ceva neobişnuit

pentru o actriță să accepte invitații la prânz din partea unor admiratori, dar nu în restaurante obscure.

După cină, Amy îl luă pe Christopher să-i arate garajul. Era încântată că în curând va putea conduce maşina. Christopher se arăta de acord, dar gândurile îi rătăceau în altă parte. în cele din urmă, spuse:

- Dacă Havowdeed venea aici când verişoara ta Ruby era doar un copil, înseamnă că l-ai cunoscut.

- Poate, dar nu-mi amintesc, răspunse Amy indiferentă.

- Păreau... foarte preocupați unul de celălalt...

- Da? De ce nu? A fost ceva ce nu ți-a plăcut? întrebă ea privindu-l cu atenție, mirată de tonul lui.

- Nu era treaba mea să-mi placă sau nu. Mi s-a părut puțin ciudat. Nu m-as fi asteptat ca sir Luke să aleagă restaurantul *Conchita's.* Sper să nu înceapă să facă reclamă locului meu preferat pe care l-am descoperit din pură întâmplare!

- Ce meschin! Dacă nu devine cunoscut si nu are clientelă, riscă să fie închis.

- Nici gând! îsi are clientela lui - în majoritate străini.

Ceva îl deranja. Nu-i plăcea de sir Luke Havowdeed, dar din moment ce-i era client, trebuia ca buzele să-i fie pecetluite. Nu putea face nici cea mai vagă aluzie la faptul că reputația acestuia nu era deloc nepătată si că, acum câțiva ani, fusese implicat într-o poveste murdară: a sedus o fată frumoasă dintr-

o familie respectabilă din clasa de mijloc. Sub un nume fals, a dus-o în străinătate. Au intervenit însă părinții ei care au amenințat, prin avocații lor, că-l vor chema în justiție pe sir Luke. Li s-a oferit o sumă mare de bani în schimbul tăcerii; acestia au acceptat destul de greu, dar până la urmă cazul a fost musamalizat. După aceea, sir Luke a devenit un model de conduită, desi

existau unele aluzii asupra unei relații intime cu o tânără încântătoare pentru care se închiriase o locuință, în cartierul St. John's Wood.

Christopher plecă devreme şi Amy merse să-l conducă.

Rămaşi singuri în salon, Shane şi Kate comentau şi ei.

- Când domnul Traborne a spus că i-a văzut pe sir Luke şi pe Ruby împreună, n-am ştiut nici încotro să privesc, nici ce să spun. Ruby trebuie să fi fost foarte jenată.

- Cred că mai mult a fost Havowdeed, răspunse Shane amuzat. Probabil că i-a reproşat mai târziu acel zâmbet. Mă întreb de ce o fi dus-o acolo. Doar nu te poți aştepta ca un local să fie un loc garantat sigur.

- Pentru Ruby, situația nu putea fi ciudată - era în apropiere de teatru, într-o zi de matineu. Sper că nu s-a observat şocul primit.

- Dimpotrivă, te-ai descurcat de minune. Cum te-ai gândit la minciuna aceea?

- Nu ştiu... pur şi simplu mi-a venit... ah, cât aş vrea ca această poveste sordidă să înceteze!

- Şi eu. Asta din cauză că fetele din cor sunt plătite mizerabil, dar, pe de altă parte, trebuie să dea impresia de opulență. Biata de tine, îmi pare rău că a trebuit să afli.

- Ruby a încercat să-mi ascundă totul, dar, asa cum stii, m-am dus la ea acasă nepoftită. A fost suficient să văd cum arată casa ca să-mi dau seama. Am rugat-o să renunțe, dar totul a fost în zadar.

- Nu se poate face nimic, pentru că Ruby e majoră. Dar ar fi trebuit să insist să mă întâlnesc cu acel țap bătrân si să-i trag un pumn în maxilar - în public.

- Vai, Shane! Scandalul ar distruge-o pe Ruby.

- Mai degrabă l-ar distruge pe Havowdeed, a cărui carieră parlamentară ar lua în mod inevitabil sfârsit.

- Sper să se sfârsească fără un astfel de scandal. Chiar dacă n-avem poziția lui sir Luke, Ruby nu e o fată oarecare si gândeste-te la memoria tatălui tău. închipuieste-ți ce-ar scrie ziarele!

- „Baronet, fiul decedatului K.C., implicat într-un scandal, în apărarea onoarei unei tinere actrițe” - ceva de genul acesta, sau chiar mai rău.

- Iertați-mă, am auzit fără să vreau, spuse Amy intrând. N-am ascultat intenționat.

- Sigur că nu, spuse Shane. Eu sunt de vină - am fost imprudent. Dar nu contează... faci parte din

familie si nu vei spune nimic.

- Nu, categoric nu. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am bănuit nimic. Ah, verisoară Kate, îmi pare rău.

- Nu fi supărată, mamă. Ai făcut tot ce ai putut, dar Ruby e încăpăţânată şi oricum nu ne ascultă pe nici unul.
- N-aş fi reuşit nimic nici dacă aş fi ameninţat-o că o alung... Şi o iubesc... indiferent ce face, rămâne fiica mea.
- Cum s-o alungi tocmai când are nevoie de tine atât de mult? spuse Amy. Biata Ruby.
- N-am vrut s-o las să se angajeze la *Hilarity,* dar n-am mai putut plăti taxele şcolii de artă dramatică şi singura soluţie erau turneele în cadrul unei companii teatrale de mâna a treia. Când mi-a spus că au acceptat-o în urma audiţiei, am crezut că aşa va putea cel puţin să locuiască aici, cu noi, numai că n-a fost aşa... Sir Luke a văzut-o, a dorit-o, iar ea n-a rezistat. Atunci, nu i se părea ceva atât de îngrozitor, pentru că era un lucru obişnuit la colegele ei.
- Pot face ceva? întrebă Amy.
- Nu, nu cred. Nu te-ar asculta, iar o intervenţie din partea lui Shane ar însemna o dezonoare pentru toţi.
- Din fericire, au reuşit să păstreze discreţia.
- James Dominick spune că nu putem decât să

sperăm şi să ne rugăm.

- Dumnezeule! I-ai spus? întrebă Shane.

- Cu puțin timp în urmă, dar un preot nu spune nimănui ce află... mai ales James... un vechi prieten de familie.

- Amy, crezi că Traborne bănuieste ceva?

- Nu stiu. Dar în calitate de avocat, Chris n-ar spune nici un cuvânt. încearcă să nu-ți mai faci griji, verisoară Kate.

- Acum, că stii si tu, mă simt mai bine. După cum a spus Shane, faci parte din familie.

- Dacă Ruby va dori vreodată să vină să locuiască aici, as fi foarte fericită. As face orice pe lume ca s-o fac fericită.

*

*   *

Viața la Mulberry Lawn se desfăsura într-o atmosferă calmă, tihnită. Spiritul de comuniune cu Shane îi făcea bine lui Amy, desi nici un cuvânt sau gest nu depăsea limitele prieteniei. Era constientă de un vag sentiment de vinovăție față de Christopher. într-o zi, acesta îi spuse trist că era obligat să facă o călătorie în Olanda în interes de afaceri si că va lipsi mai multe săptămâni.

- Nu-mi place deloc ideea că voi fi departe de tine. îmi vei scrie?

- Sigur că da, desi nu voi avea noutăți.

- Va însemna foarte mult pentru mine si simplul

fapt de a-ţi vedea scrisul pe plic.

- Aş vrea să nu ţii atât de mult la mine. îmi displace profund să te dezamăgesc.

- Eşti atât de sigură că trebuie să mă dezamăgeşti?

- Mă tem că da, Chris. între noi este o prietenie care îmi este foarte preţioasă şi pe care nu vreau s-o schimb. Aş vrea s-o schimb, dacă te-aş iubi ca o soţie. Ar trebui să fiu disperată că nu te voi vedea atât timp, dar mă gândesc că şederea în Olanda va fi o schimbare plăcută pentru tine şi că vei avea o mulţime de lucruri să-mi povesteşti la întoarcere. înţelegi ce vreau să spun?

- Sigur că înţeleg. Doar o spui foarte clar.

- Nu fi supărat pe mine.

- Nu sunt, draga mea. îmi pare rău că nu te-am cunoscut înainte ca Madame Jeneve să-ţi fi lăsat acestă moştenire. Atunci, poate că aş fi avut şanse mai mari.

Amy nu răspunse, dar se gândi la aceasta. Probabil se înşela. Sigur că ar fi fost uimită de interesul lui pentru ea, dar de aici până la dragoste... Fanteziile ei romantice fuseseră legate de Shane.

Acum, nu mai era vorba de romantism, dar nimeni n-o preocupa mai mult ca el. Fără să fie nevoie de cuvinte, simţea când acesta ajungea într-un impas cu cartea, sau când îşi pierdea încrederea că avea s-o finalizeze vreodată. într-o zi, când Shane nu putea

lucra, Amy propuse o plimbare cu maşina. Merseră la Hampstead Heath, unde opriră să admire în linişte peisajul.

- Stella avea rude la Hampstead. Venea special de la Londra la diverse petreceri. De câteva ori a reuşit să-mi facă şi mie rost de invitaţie.

- Cred că te gândeşti des la ea.

- Dimpotrivă, foarte rar, dar astăzi am un motiv deosebit.

- Ai văzut-o? Ai veşti de la ea?

- Nu, este vorba de o veste despre ea. Nu mă uit decât extrem de rar la rubrica *Decese* în ziar, dar astăzi, întâmplător, m-am uitat şi am văzut anunţul morţii ei şi a copilului ei abia născut.

- Vai, Shane!

- Probabil a murit la naştere. Biata Stella!

- Mi se pare modul cel mai trist de a muri. Ai mai văzut-o de curând?

- Pe Stella?! N-am ştiut nimic despre ea de când mi-a înapoiat inelul, adică de acum patru ani. Fireşte, m-am mai gândit la ea din când în când, dar nu cu furie. Mama o învinuia, dar eu mi-am dat seama că a fost nevoită să procedeze aşa... era atât de tânără.

- Avea cam aceeaşi vârstă ca Ruby, nu-i aşa? Ce tragedie!

- N-am simţit decât milă, ca pentru orice străin. Moartea ei n-a însemnat nimic altceva pentru mine.

Aproape că am uitat cum arăta si când mă gândesc că eram convins că e iubirea vieţii mele... Oare

întotdeauna dragostea moare asa, după un timp?!

- Cred că da, dacă nu este întreținută. Cred că-ți poți iubi soția sau iubita desi esti despărțit de ea un timp, dar trebuie să existe o speranță, o legătură prin scrisori sau mesaje, sau măcar o promisiune.

- Bine, dar mulți bărbați care-si pierd soțiile nu le pot uita sau înlocui.

- Da, dar Stella nu ți-a fost soție. De ce te învinuiesti pentru faptul că amintirea ei s-a sters treptat?

- Nu e vorba despre asta... înseamnă că n-a fost dragoste adevărată, asa cum am vrut să cred. Uneori, simțeam chiar o mulțumire că m-a refuzat. Altminteri, neputința de a face bani m-ar fi înnebunit... n-as fi rezistat la gândul că mă asteaptă, iar eu am numai esecuri.

- Până acum n-ai avut nici un esec si, mai devreme sau mai târziu, cărțile tale vor avea succes. Dar, într- adevăr, ia mult timp să scrii o carte si Stellei i-ar fi fost greu să astepte. Fără luxul cu care era obisnuită, căsătoria voastră n-ar fi fost prea reusită.

- Chiar dacă ar fi existat banii necesari, mă îndoiesc de succesul acestei căsătorii. Nu e usor să trăiesti alături de un scriitor. Când scrii o carte, esti pe altă

lume, iar după ce o termini, eşti foarte deprimat,

neştiind dacă vei avea idei interesante pentru următoarea.

- Nu e cazul tău, Shane. Istoria îți oferă nenumărate subiecte.

- E adevărat. Cred că niciodată n-au bănuit figurile istorice că vor fi o adevărată mină de aur pentru romancieri.

N-au mai vorbit despre Stella. Shane părea obosit, dar împăcat cu sine. Era surprinzător că în aceşti patru ani nici o altă fată nu luase locul Stellei. Fără să vrea, Amy se gândi din nou la noaptea aceea. Ce ar fi făcut Shane să fi ştiut adevărul? Ar fi insistat, din spirit cavaleresc, să se însoare cu ea? Nici o căsătorie n-ar fi rezistat pe o astfel de bază. Amy nu putea decât să spere din toată inima că Shane nu va descoperi niciodată ce s-a întâmplat atunci.

*

* *

în câteva săptămâni, Kate devenise o figură importantă în parohie. James Dominick o atrăsese în activitățile din cadrul bisericii, iar menajera lui o consulta în multe probleme legate de gospodărie, ceea ce Kate aprecia foarte mult, pentru că de mult timp nu-i mai cerea nimeni sfatul.

- Pari mai fericită, îi spuse James Dominick.

- Am ceva de făcut, ceea ce nu s-a prea întâmplat în ultima vreme.

- Crezi că Amy îşi dă seama că te-a făcut să fii

nefericită?
- Nu stiu. Uneori, cred că o judec gresit. în orice caz, scoate la iveală tot ce-i mai urât în mine. Au existat momente când o conduceam la masină, dorindu-i să i se întâmple vreun accident si să nu se mai întoarcă niciodată.
- Dar acum ai depăsit această fază, nu-i asa?
- Din fericire, da. Cred că mă consideri o ticăloasă.
- Oh, nu! Aproape tuturor ni se poate întâmpla să avem astfel de porniri. Draga mea Kate... anul de probă se va încheia înainte de Crăciun. Ce ați hotărât?
- Ştiu că Shane va vrea să continue. Pentru el e mult mai comod asa. Eu va trebui să mă supun voinței lui. Nu pot pleca din casă si să mă mut în altă parte, pentru că, desi bănuiesc că nici nu le trece prin minte, au nevoie de cineva care să-i supravegheze.
- Te-ai gândit vreodată că Shane si Amy s-ar putea căsători?
- Sigur că da, dar Amy are ciudățeniile ei. Era îndrăgostită de Shane când era copil, sau cel puțin asa am crezut, dar acum s-a schimbat. Acel tânăr avocat, domnul Traborne, este îndrăgostit de ea, dar ea nu-i

arată decât prietenie. Sunt sigură că interesul ei pentru lucrarea lui Shane e sincer. Intre ei se pare că e doar un parteneriat de afaceri.

- Mi se pare greu de crezut că un astfel de parteneriat poate fi satisfăcător. Majoritatea oamenilor vor o relație mai apropiată, mai caldă. Vorbesc din

proprie experiență.

Inflexiunea vocii lui o miră pentru o clipă, apoi gândurile începură să-i rătăcească într-un ritm amețitor, luând în considerație ce ar însemna o a doua căsătorie.

- Dar dacă Shane si Amy ar rămâne totuşi împreună? Ai fi de acord?

- In nici un caz nu m-aş opune, deşi în acest caz aş deveni complet inutilă.

- Tu nu poți deveni niciodată inutilă, spuse el strângându-i mâna.

*

* *

Kate insistă ca Ruby să fie şi ea prezentă la deschiderea bazarului.

- In definitiv, e ceva s-o vedem pe mama atât de veselă şi tânără, acceptă Ruby în cele din urmă.

- Da, şi mie mi s-a părut că-i mai veselă, admise Shane.

- Dar tu, Amy? Vii?

Erau toți trei în grădină: Ruby se asezase în leagăn, Amy într-un fotoliu din răchită, citea un roman, iar Shane stătea întins pe iarbă, cu mâinile sub cap.

- Voi fi la birou.

- Dar de obicei, duminica stai acasă, remarcă Shane. Nu vrei să cumperi nimic?

- N-as putea spune că vreau, dar pot trece seara pe

acolo, dacă e atât de important pentru voi.

- Mă surprinde că n-ai fost cooptată să dai ajutor, doar acum tu esti stăpâna.

- Mi-a spus ceva mama ta, dar i-am explicat că e o săptămână grea pentru mine. Soţii Daintree vor fi în vacanţă si eu trebuie să răspund de toate. Va trebui să fiu la birou în fiecare zi.

- înţeleg. Dacă te duci seara, ar trebui să-l iei pe prietenul tău, domnul Traborne, cu tine. Se pare că si asa are o muţime de timp liber la dispoziţie. L-am întâlnit de curând într-un mic restaurant, *Conchita's.* M-a recunoscut. Probabil că ţi-a povestit. Eram cu un prieten care îi e client, desi nu prea are mare consideraţie pentru firma lui.

- Adevărat? Păcat! Da, Chris ne-a povestit că te-a văzut împreună cu sir Luke Havowdeed; era surprins că eraţi acolo, pentru că puţină lume stie de acel local.

- Tocmai de aceea mergem acolo. în aceasta si constă atracţia, cel puţin pentru Luke. întotdeauna am

fost de părere că nu este necesar să păstrăm atât de multă discreţie asupra prieteniei noastre, dar mi-am schimbat părerea când l-am văzut pe Christopher Traborne cum ne urmăreşte. Ce a spus?

- Nimic. De ce ar fi trebuit să spună ceva?

- Nu fi ipocrită, Amy. Eşti inteligentă - normal că ţi-ai dat seama că există un bărbat care are grijă de mine. Poate că nu ştiai cine este, dacă nu cumva mama a trâmbiţat.

- Ce ați pățit? întrebă Shane, proptindu-se în cot. De ce o ataci pe Amy?

- O atac? Da, poate că da. Sunt prost dispusă, poate din cauza căldurii şi am fost sigură că Amy ştie despre relația mea şi-şi arată indignarea într-un mod glacial.

- Nu ştiu cum aş putea fi în acelaşi timp indignată şi glacială. Când sunt indignată, de obicei mă înfierbânt. Ştiam într-adevăr, dar nu de la Chris. Nici n-am discutat acest lucru cu el. Nu e nici treaba lui, nici a mea. Atâta doar că țin la tine şi aş dori mult să renunți la tot şi să vii acasă.

- Ca să fiu sub papucul tău, presupun, aşa cum e mama. Nu, mulțumesc, spuse Ruby, după care se ridică şi plecă.

- Ce am făcut ca să provoc asta? întrebă Amy, mâhnită.

- Absolut nimic, spuse Shane, venind lângă ea. Doar ai auzit-o recunoscând că e prost dispusă. Probabil are mustrări de constiință...

- Nu e obligată să continue relația cu acest bărbat dacă nu vrea.

- Nu, dar poate se gândeste că, fără, ar fi mai rău. N-ar fi exclus să apară altcineva, mai periculos decât acest țap bătrân - de exemplu un tânăr atrăgător de care să se îndrăgostească.

- Personal, cred că ar fi un pas înainte.

- Gândesti complet gresit, scumpa mea Amy. Nimic n-ar fi mai rău pentru Ruby, care are un

temperament vulcanic, decât să se îndrăgostească de un bărbat care nu poate sau nu vrea s-o ia în căsătorie.

- De ce să fie neapărat un astfel de bărbat?

- Există această posibilitate. Indiferent ce crede Ruby, de regulă bărbații nu vin să-si caute neveste printre fetele din corul teatrului Hilarity.

- Mă întreb de ce a spus că verisoara Kate e sub papucul meu, continuă Amy după un timp, oftând. Ştii bine că nu e asa. Am făcut unele modificări în casă, dar erau necesare, pentru a duce o viață mai comodă, dar, în afară de faptul că mie mi se trimit acum facturile de plătit, organizez mesele, mai arunc din vechituri, am convins-o pe mama ta să ia micul dejun în pat, am construit un garaj pentru masina mea si am insistat să-i avem pe soții Mellor angajați, n-am intervenit în nici un fel în viața ei.

- Vai, Amy, câteodată eşti de o naivitate delicioasă, spuse Shane, izbucnind în râs.

- Poate că par autoritară şi despotică, dar n-am vrut decât binele, chiar dacă la început motivele mele au fost destul de confuze. In orice caz, chiar dacă inițial mai păstram o urmă de ranchiună pentru mama ta, pentru Ruby n-am avut decât cele mai bune sentimente.

- Dar pentru mine?

- Şi pentru tine, Shane. Cât despre verişoara Kate, am observat că e din ce în ce mai implicată în viața parohiei. Preotul îşi pune mari spreanțe în ea.

- Se pare că aceste speranțe au un caracter pur

personal.

- Chiar crezi că...?
- Tu nu?
- Nu m-am gândit niciodată. Dar dacă ar fi aşa... oare ar putea s-o facă fericită?
- Ti-ar păsa?
- Da... deşi nu pot spune că mi-ar fi păsat cu câteva luni în urmă.

Shane îi luă mâna şi i-o sărută.

- Amy, scumpa mea.
- Sper că nu mai crezi că vă tratez ca pe nişte marionete.
- Am spus eu asta? Poate să fi fost aşa la început, dar nu şi acum, când, după impulsul dat de tine, totul

funcționează ca un mecanism bine pus la punct. La început, am crezut că vei schimba atât de mult la cartea mea, până nu va mai rămâne nimic din ce scrisesem inițial, dar asta a fost doar la primele capitole - apoi, n-ai mai schimbat nici o virgulă.

- Imi cer scuze dacă am intervenit prea mult, dar trebuia să-ți intri în ritm. întotdeauna am avut ambiții mari în ceea ce te priveşte.

- înțeleg. Ai fost minunată. Ai vrut ca, într-un fel sau altul, să împarți cu noi averea lăsată de Madame.

- Da. N-a fost drept să moştenesc totul.

- N-am fost corecți cu tine. Când îmi amintesc... de acea maşină de scris îngrozitoare la care voiam să-mi dactilografiezi manuscrisul în timpul tău liber care

şi aşa era inexistent! De ce naiba m-ai lăsat să te tratez ca pe o sclavă?

- Nu ştiu... nu-i adevărat... nu m-ai tratat ca pe o scalvă.

- In aparenţă, erai ruda noastră săracă şi depindeai de noi, dar în realitate, noi toţi depindeam de tine, după cum ne-am dat seama când ai plecat. Ce dor mi-a fost de tine!

- Adevărat?

- Doar ştii. Chiar când îmi închipuiam că sunt îndrăgostit de Stella, ştiam că nu mă pot dispensa de tine. Ea era un vis, pe când tu, o realitate. Nu ţi-ai dat seama?

- Câteodată credeam că esti atras de mine.

- Chiar eram. Amy, în noaptea aceea când am băut si de care nu-mi amintesc nimic, am făcut dragoste?

- Nici eu nu-mi amintesc. Aveam temperatură.

- înseamnă că pentru amândoi a fost o oră pierdută?

- Da.

- Totusi, în ora aceea, am trăit ceva împreună, scumpa mea Amy. Se ridică, se apleacă asupra ei si o sărută pe buze. Dacă Madame mi-ar fi lăsat banii mie, as fi venit după tine si nu te-as fi lăsat până nu te-ai fi căsătorit cu mine. Dar asa, va dura mult până să-ţi pot oferi ceva. Este destul de riscant, având în vedere că Traborne te doreste si tu îl placi. îl placi, nu-i asa?

- Foarte mult, reusi Amy să articuleze cu greutate.
- Dar a-ți plăcea de cineva nu e acelasi lucru cu a iubi. Poate că merită să astepți dacă vrei iubire.
Amy îl privi cum se îndepărtează, gândindu-se că s-a plictisit de atâta asteptare. De altfel, la ce bun să mai astepte?

Capitolul 10

Ziua în care s-a organizat bazarul a fost una din acele zile deosebite în care totul a fost perfect de la început până la sfârşit.

Kate a avut sprijinul celor trei membri ai familiei, simțindu-se mândră deopotrivă de ei şi de ea. Standul patronat de ea s-a dovedit un succes grozav, astfel încât la sfârşitul zilei, obosită dar fericită, primi laudele din partea preotului, care nu mai contenea să-şi exprime recunoştința.

La miezul nopții, Amy era încă trează, deşi toți ceilalți din casă dormeau. Intenționase să citească un manuscris, dar întrerupse lucrul din cauza unei uşoare dureri de cap şi hotărî să continue a doua zi la birou. Tocmai voia să-şi facă patul, când sună telefonul. La capătul celălalt al firului, auzi vocea agitată a lui Ruby:

- Tu eşti, mamă? Trebuie să vorbesc cu Shane.
- Sunt Amy. Mama ta şi Shane dorm. Vrei să-l trezesc?

- Da, Amy, te rog. E foarte important... Sunt în mare încurcătură.
- Poți să-mi spui mie? Deşi, sigur, îl chem imediat pe Shane. Vrei să venim la tine?
- Trebuie...Luke... Luke este aici... dar i s-a făcut rău... e în stare de inconştiență... ah, Amy...
- Nu intra în panică. Rămâi la telefon. Mă duc să-l trezesc pe Shane.
- Ah, ce mă fac?
- Păstrează-ți calmul. E cineva cu tine? Vreo menajeră?
- Nu, nu dorm aici.
- Cât timp vorbeşti cu Shane, eu scot maşina din garaj. Nu va dura mult ca să ajungem la tine.

Amy urcă în fugă scările şi bătu la uşa lui Shane, cu tot riscul de a fi auzită de Kate.

- E Ruby la telefon. Vrea să discute cu tine.

Ii explică pe scurt despre ce e vorba, apoi, cât vorbi el cu Ruby, se îmbrăcă repede şi merse să scoată maşina din garaj.

- N-ar trebui să te las să te amesteci în povestea asta, îi spuse Shane după ce coborî, îmbrăcat de drum. Ruby n-a fost prea coerentă, dar se pare că situația e gravă.

- Sunt sigură că e ceva grav, dar mă întreb cum ai ajunge fără mine.

- Ai dreptate. Să sperăm că lucrurile se vor rezolva.

- Să lăsăm un bilet mamei tale, să nu creadă că am fugit împreună.

Amy scrise în grabă un mesaj, apoi luă din trusa de prim ajutor din baie tot ce i se păru că ar putea fi de folos.

- Ce ți-a spus Ruby? îl întrebă ea pe drum.

- Bănuiesc că, în mare, ce ți-a spus şi ție, numai că eu i-am pus mai multe întrebări. A cinat împreună cu Havowdeed acasă, după spectacol, aşa cum obişnuiau de multe ori, după care Ruby s-a pregătit de culcare, ceea ce urma să facă şi el, numai că, brusc, a căzut. Nu l-a putut mişca, dar a reuşit să-l întoarcă şi să-i pună o pernă sub cap. Respira greu, dar era tot în stare de inconştiență. Nu l-a putut face să-şi revină şi s-a speriat.

- N-ar fi trebuit să cheme un doctor?

- încerca să-şi aducă aminte numele doctorului lui. A spus că fusese la el cu o zi înainte. Havowdeed nu se simțea prea bine în ultima vreme - avea dureri de cap.

- Să fie vorba de un atac cerebral? Ce şoc! sunt complet zăpăcită. In loc să mă gândesc la starea în care se află bietul om, sau la durerea lui Ruby, mă gândesc la scandalul iminent şi cum l-am putea evita. Pesemne că am o inimă de fier.

- Şi eu la fel. Nu-ți face griji. Am câteva idei care s-ar putea să reusească.

Când au ajuns, Ruby se repezi asupra lui Shane si-

l trase înăuntru; era cu părul în dezordine, în cămasă de noapte, cu fața scăldată în lacrimi.

-Vino repede. E în dormitor. Ti-am spus că nu l-am putut misca. Ah, Shane, a murit... sunt sigură! N-am mai putut suporta să stau cu el... e îngrozitor...

- Să-l văd si eu. Ti-ai adus aminte cum îl cheamă pe doctor?

- Abia acum. Doctorul Moon - locuieste aproape, în cealaltă parte a parcului.

Ruby urcă în dormitor, urmată de Shane si Amy. Shane îngenunche lângă bărbatul nemiscat. I se păru că simte un puls slab, dar nu era sigur.

- Cred că a murit, dar se poate să mă însel. Nu mai plânge, Ruby. încearcă să acționezi asa cum e mai bine, nu numai pentru tine, dar si pentru familia lui. Soția lui locuieste la Londra?

- Nu, la țară. Nu vine la Londra decât pentru cumpărături.

- Asadar, nu e nimic deplasat dacă soțul ei a luat cina aici cu tine, fratele tău si verisoara ta. I s-a făcut brusc rău, am făcut tot ce am putut ca să-l ajutăm să-si revină si, în cele din urmă, am chemat doctorul, ceea ce am să si fac, imedidat ce aranjăm decorul.

- Ce decor?

- Tu şi Amy, aranjați masa pentru patru persoane. Şi pentru Dumnezeu, îmbracă-te!

- N-am putut să-l las singur. Pe urmă, n-am mai avut tăria să intru să-mi iau hainele.

Amy, care înțelesese deja planul lui Shane, trecu imediat la acțiune: adăugă două tacâmuri şi dădu mesei exact aspectul unei cine în patru abia terminate.

- Perfect! aprobă Shane când coborî din dormitor, pregătindu-se să telefoneze doctorului. Acum, fii atentă, Ruby! Am cinat toți patru aici şi tocmai terminaserăm când i s-a făcut rău lui Havowdeed. Singura neconcordanță este timpul, dar vom spune că ne-am străduit să-l facem să-şi revină, crezând că e vorba de un simplu leşin, apoi a mai durat până când ți-ai amintit numele lui, ceea ce e adevărat. încearcă să înțelegi că acesta este poate cel mai important rol al tău, aşa că ai grijă cum îl joci. Doctorul poate bănui că Havowdeed a fost... este iubitul tău, dar nu există nici o dovadă în acest sens.

- Bine, dar... cum să explic faptul că e în dormitorul meu?

- Nu va mai fi acolo când va veni doctorul. Acum, mergeți amândouă în living şi stați acolo până vă chem.

După puțin timp, Shane li se alătură.

- Doctorul va veni imediat. Acum, ține minte: Havowdeed era un vechi prieten al tatălui nostru. M-am întâlnit cu el ieri si l-am invitat să ia cina cu noi si cu Amy.

Sir Luke zăcea acum acolo unde ar fi fost normal să cadă când i s-a făcut rău: lângă masă. Shane i-a scos haina si i-a asezat-o sub cap.

- Am văzut o sticlă cu coniac pe bufet si m-am gândit să-i torn puțin pe gât, poate-l ajută, si din gresală, am vărsat si pe cămasă, explică el mirosul de coniac care plutea în aer.

Ruby îngenunche din nou lângă iubitul ei si, cu lacrimile curgându-i pe obraji, murmură ceva. Apoi, însă, se retrase speriată.

- A... a deschis ochii si m-a privit, țipă ea. Trăieste.

Era adevărat. Şi Shane si Amy i-au văzut pleoapele grele ridicându-se încet, apoi coborând din nou.

- Ah, de ce nu mai vine doctorul! gemu Ruby.

Se auzi soneria si Amy fugi să deschidă.

*

* *

Cu venirea doctorului, ceea ce fusese mai greu trecuse. Povestea lui Shane păruse plauzibilă. Doctorul puse diagnosticul de apoplexie si era foarte

sceptic că sir Luke îşi va mai reveni. Era în comă şi trebuia transportat de urgență la sanatoriul particular al doctorului. Din fericire, doctorul Moon o cunoştea pe lady Malvina şi se oferi să-i telefoneze. Fără îndoială, aceasta avea să vină imediat lângă soțul ei, şi, indiferent ce va bănui, va păstra discreție.

-Ai fost minunat, comentă Amy mai târziu, după ce ajunseră acasă. Ce s-ar fi făcut Ruby fără tine?

- Sunt sigur că ar fi avut aceeaşi inițiativă, deşi i-ar fi fost mai greu să treacă singură prin toate acestea.

Eşti epuizată, Amy, du-te să te culci. Mama a spus că va sta cu Ruby până adoarme.

- Nu va mai dura mult. Doctorul Moon i-a dat câteva tablete care o vor calma şi-i vor asigura un somn liniştit de opt ore. Verişoara Kate s-a comportat însă admirabil.

- Da, parcă ar fi fost o scenă regizată: ea coborând încet scările când ne-am întors acasă şi Ruby aruncându-i-se în brațe - după care n-au mai avut nevoie de nici unul din noi.

- Sper ca verişoara Kate să-şi dea seama că Ruby are atât de multă nevoie de ea.

- Amy! se auzi vocea lui Kate, din prag. Ai promis că te duci imediat la culcare. Şi tu, Shane, mai ai puțin şi te prăbuşeşti.

Amy păru vag amuzată. Istoria se repeta, deşi cu unele modificări: ea şi Shane se aflau în pavilionul din grădină, nu în dormitorul lui; el nu mai era beat şi ea nu era bolnavă. Cât despre Kate, li se adresase pe un ton de reproş, dar nu cu furie sau dezgust.

- Scuză-mă, plec imediat. A adormit Ruby?

- Da, biata copilă; acum pare liniştită. îmi povestiți mâine ce s-a întâmplat, deşi Ruby a insistat să-mi povestească deja mare parte. îți este foarte recunoscătoare, Amy, pentru tot ce ai făcut.

- Shane a făcut totul, nu eu...

- Shane e bărbat, e fratele ei mai mare - era normal din partea lui. Dar, ca o fată să fie implicată într-o astfel de tragedie sordidă, este cu totul altceva. Ştiu cât eşti de capabilă şi competentă, dar...

Cuvântul „competentă”, asociat cu drama din noaptea aceea păru atât de ciudat, încât Amy izbucni în râs, dar imediat râsul se transformă într-un hohot de plâns şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Shane se aşeză lângă ea şi-i luă mâinile în ale lui.

- Cel mai bun lucru acum ar fi un ceai. Mă duc să-l pregătesc, spuse Kate şi ieşi imediat.

- Categoric, e fericită.

- Sigur că e... reusi să spună Amy printre lacrimi; Ruby a avut nevoie de ea, e mândră de tine si, în sfârsit, m-a iertat.

- Dar ce naiba ai făcut de trebuia să fii iertată?

- Una, alta...

Amy regreta momentele de răutate. Acum însă, fără să mai fie nevoie de cuvinte, se înțelegeau bine.

Kate avea motivele ei personale de bucurie. Rămase trează un timp, meditând asupra vieții ei. Copiii îsi vor rezolva singuri problemele, asa cum făcuse si ea, desi dragul de James o scosese de data acesta din încurcătură. Tinea foarte mult la ea si o implorase să fie alături de el, ca soție, în amurgul vieții lui. Ce absurd! Un bărbat de cincizeci si cinci de ani

era încă tânăr. Kate era doar cu câțiva ani mai tânără decât el, dar nu se simțea nici pe departe ca fiind în amurgul vieții. Nici ea nu-l adora pe James Dominick asa cum îl adorase pe Stuart, dar țineau unul la celălalt si se respectau. Se si gândeau cât de plăcut va fi să dețină poziția de primă doamnă a parohiei. Deja Mulberry Lawn nu mai însemna prea mult pentru ea, de când casa suferise acele transformări dorite de Kate si chiar se bucura că nu-i mai aparţine.

*

* *

Amy se trezi imediat când Ruby intră la ea în cameră.

- Am uitat complet de menajere. Ce or să spună când nu vor găsi pe nimeni acasă?

- Telefonează şi spune doar că eşti acasă la mama ta. Vor face ordine şi, mai târziu, poți să-ți iei lucrurile. Bănuiesc că nu mai vrei să locuieşti acolo.

- N-aş mai suporta. Dacă eşti de acord, voi sta aici un timp, până când voi hotărî ce să fac.

- Am fi toți foarte fericiți să locuieşti cu noi.

- Voi spune că am auzit că mama nu se simte bine şi am venit împreună cu fratele meu, s-o văd. Mă întreb cum se simte bietul Luke în această dimineață.

Lui Amy i se păru că îngrijorarea lu Ruby era mai mult formală. După toate aparențele, nu ținuse prea

mult la el şi faptul că relația lor se terminase, putea fi chiar o uşurare pentru ea.
în ziarul de seară, se anunța moartea subită a lui sir Luke Havowdeed, într-un sanatoriu din Londra. Soția lui fusese alături de el când murise. Nu apărea nicăieri numele lui Ruby.

- Cu atât mai bine, comentă Shane. Am convins-o să nu trimită flori si nici să nu meargă la funeralii.

- Trebuie să fi ținut totusi la el. Ruby este o fire afectuoasă si se pare că se înțelegeau bine. Ii va fi greu s-o ia de la capăt.

In mai puțin de o săptămână, Ruby îsi anunță planurile de viitor. Spusese deja personalului că părăseste casa din cauza morții neasteptate a domnului Robinson si răsplăti discreția angajatelor plătindu-le anticipat salariul pe o lună. Avea aproximativ patru sute de lire în bancă si câteva bijuterii, nu foarte valoroase, dăruite de sir Luke. Intenționa să se angajeze într-o companie de teatru cu repertoriu incluzând piese clasice, de Shakespeare, Ibsen, Cehov, companie a cărei directoare îi propusese de mult timp s-o angajeze.

- Nu voi câstiga foarte mult, dar...

Atunci, Kate găsi de cuviință să le spună vestea.

- Nu mai trebuie să trimiți bani acasă, Ruby, sau să mă ajuți. James Dominick m-a cerut în căsătorie si

am acceptat. Sunt sigură că nu-mi veți refuza această târzie fericire si că nu veți considera că-l trădez pe tatăl vostru. Numai că este foarte greu să fii singur, cu atât mai mult pentru James, care n-are copii. Draga mea Ruby, în viața ta nu mai trebuie să existe un alt Luke.

îl vei uita şi într-o zi te vei căsători, dar până atunci, ai două case; aici, la Amy - ştiu că pot vorbi în numele ei - şi acasă la mine şi la James.

*

*   *

- Mama ta, spuse Amy lui Shane după câteva zile, caută o doamnă care să aibă rolul de supraveghetor pentru mine. I-am spus că o am deja pe doamna Mellor, dar verişoara Kate nu e de acord. Spune că trebuie să fie cineva din aceeaşi categorie socială ca şi mine, deşi nu ştiu exact care e aceea.

- Eşti verişoară îndepărtată a mamei. Mama ta s-a căsătorit sau nu cu un actor şi a murit la scurt timp după ce te-ai născut. Am înțeles aceasta punând cap la cap frânturi de conversație dintre părinții mei.

- N-a existat o căsătorie. Donne a fost numele de fată al mamei.

- Ce contează, scumpa mea? Este un nume frumos şi se potriveşte cu Amy, deşi Amy Thurston ar suna şi mai bine.

- Eşti sigur că asta vrei? Nu vreau să mă căsătoresc

doar pentru că e mai comod pentru amândoi şi pentru că verişoara Kate va fi acum mulţumită de asta şi

pentru că locuim amândoi la Mulberry Lawn si iubim această casă si pentru că avem profesii complementare si suntem utili unul celuilalt.

- Dacă asta ar fi totul, atunci ar fi mai convenabil să angajăm o doamnă de companie. Şii că te iubesc. Ti-am spus.

-Ai spus, dar nu mi-a venit să cred. Păreai dispus să mă cedezi lui Christopher, pe care l-am refuzat de patru ori, bietul de el, desi este mult prea bun pentru mine.

- N-am fost deloc dispus să cedez. Inventezi. Imi amintesc foarte clar ce am spus. Repet: dacă Madame nu ți-ar fi lăsat ție banii mostenire, as fi venit după tine si te-as fi cerut în căsătorie. Dar, cum tu esti bogată si eu sărac, trebuie să risc de a te lăsa convinsă de Traborne si să astept.

- Eu nu mai astept. Astept de când aveam cincisprezece ani să mă iubesti. E prea mult. Faptul că n-ai reusit încă să faci avere, iar eu am mostenit una, n-are nici un fel de importanță pentru mine. Dacă mă vrei, poți să te căsătoresti cu mine imediat; dacă nu, deloc. Hotărăste-te.

Iesi din pavilionul de vară. Dacă aceasta putea fi numită o scenă de dragoste, ei bine, era foarte diferită de ce se întâmplase cu câțiva ani în urmă între Shane si Stella.

Abia iesise, că Shane a si ajuns-o din urmă. O opri

si o întoarse cu fața spre el.

- Accept.
- Verişoara Kate a spus o dată că sunt prea întreprinzătoare şi, uite, e adevărat. Eu am formulat cererea în căsătorie.
- Prostii! Ce mai contează? Dacă ai un defect, acela e că dai prea mare improtanță unor fleacuri.
- Nu eu, tu...
- Atunci, vina este a amândurora. Amy, chiar m-ai iubit când aveai cincisprezece ani?
- Da, dar nu voiam decât să fii fericit.
- Acum mă faci fericit, spuse Shane, luând-o în brațe.

Sfârșit

* *

* *